

2. Kongre Kararlarıyla Partiyi ve Devrimi Örgütleyelim!

Parti Yayınları
www.tkpml.com

[Açıklama: Bu broşür kısa bir süre önce 2. Kongresini yaptığını açıklayan TKP-ML MK Siyasi Büro Üyesi ile yapılan söyleşidir.]

2. Kongre Kararlarıyla Partiyi ve Devrimi Örgütleyelim!

– **Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?**

– TKP-ML MK, Siyasi Büro üyesiyim.

– **Öncelikle röportaj teklifimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz.**

– Aslında biz teşekkür ederiz. Günümüz dünyasında kapitalist emperyalistler, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları üzerinde sadece zor aygıtlarıyla hakimiyet kurmak istemiyor. Aynı zamanda kitle iletişim araçlarını kullanarak da enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının mücadelesi üzerinde ideolojik bir tahakküm kurmak istiyorlar. Bırakalım komünist ideolojiyi, radikal devrimci her pratiğin tartışılır hale getirildiği ve neredeyse her devrimci çalışmanın yasal sınırlar içine hapsedilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Bu anlamıyla partimizin ve devrimci hareketlerin görüşlerinin enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına doğrudan ulaştırılmasını çok önemsiyoruz. O nedenle bir kez daha teşekkür ederiz.

– **Kısa bir süre önce Partinizin 2. Kongresi’ni gerçekleştirdiği açıklandı. Kongrenin kararlarına ve özellikle almış olduğunuz yeni kararlara dair sorularımız elbette olacak. Ancak öncelikle Kongrenizin nasıl bir süreçte toplandığını sormak istiyorum.**

– Bu sorunuza iki yönlü cevap verebilirim. **Birincisi**, 2. Kongremiz, Doğu Avrupa ve Ortadoğu başta olmak üzere emperyalistler ve onların bölgesel güçlerinin açıktan savaştığı, bu anlamıyla yeni bir emperyalist paylaşım savaşının işaretlerinin yoğunlaştığı ve buna bağlı olarak Türk hakim sınıflarının durumdan vazife çıkararak sınır içinde ve dışında faşist saldırılarını artırdığı bir süreçte toplandı. Bu süreç, faşizmin devrimci ve komünist harekete azgınca saldırdığı, başta Kürt ulusal özgürlük hareketinin kazanımlarının tasfiye edilmesi

olmak üzere, kendisine biat etmeyen ve mücadele eden her örgütlenmeye yönelik katletme ve tutuklama saldırılarının yoğunlaştığı bir zaman dilimiydi. Dolayısıyla devrimci ve komünist hareket başta olmak üzere faşizmin uygulamaya koyduğu politikalara itiraz edip mücadele edenlere yönelik yoğun bir teslim alma ve tasfiye etme saldırılarının sürdürüldüğü bir süreçte toplandı 2. Kongremiz.

İkincisi ise, Kongremiz normal koşullarda bir yıl önce yapılacaktı. Ancak 6 Şubat 2023 tarihinde Maraş merkezli yaşanan depremler kongremizin ertelenmesine neden oldu. Biliyorsunuz bu depremlerin Türkiye’de ve Kuzey Suriye’de oldukça yıkıcı etkileri oldu. On binlerce insanın katledildiği, yüzbinlerce insanın yaralandığı ve milyonlarca insanın en temel haklarından biri olan barınma hakkından mahrum edildiği bir süreçte partimiz, halkımıza yaşatılan bu katliam karşısında bütün gücüyle işçi sınıfı ve emekçi halkımızın yanında olmaya çalıştı, harekete geçti. Doğallığında bu objektif durum, 2. Kongremizin planlanan tarihte yapılmasını engelledi. Ancak her şeyde olduğu gibi çelişkinin iki yönü burada da devreye girdi. Olumsuzluk içinde olumluluk diyebiliriz buna. Kongremizin objektif olarak ertelenmesi diğer yandan parti irademizin Kongre gündemlerini daha fazla tartışabilmesine neden oldu. Sonuçta belirlenen tarihte kongremiz, parti irademizin ürünü olarak şekillendi.

- Kongrenizi ertelenmek zorunda kaldığınızı ancak bu olumsuzluğu bir olumluluğa çevirdiğinizi mi söylüyorsunuz?

- Evet. Faşizm koşullarında mücadele eden partimiz açısından bu tür örgütsel süreçlerin uzaması güvenlik risklerini de beraberinde getirmektedir. Partimizin kendi tarihsel tecrübesinde bizzat yaşadığı deneyimler de bunu göstermektedir. Özellikle bu tür süreçlerde düşman; partimizin “birlik-mücadele-daha üst birlik” çizgisinin başarıyla uygulanmasını engellemek için daha yoğun saldırmaktadır. Çünkü düşman, partimiz açısından kongre ve konferans süreçlerinin, eleştiri ve özeleştiri silahımızın işletildiği, eksik ve hatalarımızın değerlendirilerek daha ileri adımlar

atmamızın gerekçesi yapılacağıının bilincindedir. Bu nedenle özellikle kongre ve konferans süreçlerinde, düşmanın saldırılarına maruz kaldığımız dönemler oldu. Düşmanın bu saldırılarında birçok yoldaşımızın tutuklanmasının yanında aralarında önder kadrolarımızın da olduğu delege ve savaşçı yoldaşlarımızı ölümsüzlüğe uğurladık. Bu tarihsel tecrübe, partimizin örgütsel hafızasında bir deneyim olarak vardır.

Öte yandan partimizin bu tür örgütsel pratikleri denildiğinde genellikle üzerinde çok durulmayan bir noktanın altını çizelim. Kongre ve konferans süreçleri, TKP-ML açısından sadece düşmanın partimize amansızca saldırması değil aynı zamanda kendi içinde demokrasiyi en üst düzeyde işletmesi açısından da önemlidir. Denilebilir ki TKP-ML, bu konuda örnek ve farklı bir yerde durmaktadır. Bu, TKP-ML açısından onu “özel” kılan yönlerden biridir. Partimizin, İbrahim Kaypakaya’nın katledilmesinden sonra yeniden kendini örgütlediği 1. Konferans’ında ilk yaptığı görevlerden biri parti tüzüğünü oluşturmak olmuştur. Bu tarihten sonra her konferans ve kongre sürecinde önderliklerinin pratiğini değerlendirmiş, kararlar almış, gelişen süreç içinde de parti tüzüğünü ihtiyaçlar temelinde güncellemiştir.

Bu anlamda partimiz, halk demokrasisinden bahsederken kendi içinde de proleter demokrasiyi uygulamada ısrarcı olmuştur. Yarım asrı aşan faşizme karşı mücadele tarihinde, bir yandan düşmanla mücadelesini kesintisiz sürdürürken, diğer yandan kendi içinde de proleter demokrasiyi uygulamayı önemsemiştir. Bu, TKP-ML’yi TKP-ML yapan özelliklerinden biridir diye düşünüyoruz. Bu nedenle partimiz açısından önemlidir kongre ve konferans süreçleri...

Partimiz, 2. Kongre sürecinde de belirlenen gündemler doğrultusunda çıkartılan Merkezi Tartışma Organımız Parti Birlikleri aracılığıyla tartışmış ve alt kongrelerini gerçekleştirmiştir. Alt kongrelerde seçilen delege yoldaşların katılımıyla da 2. Kongresini başarıyla gerçekleştirmiştir. Kongremizin başarısının parti tarihimiz açısından -özellikle belli

gündemler açısından- tarihsel önemde olduğunu düşünüyoruz. Bu tespitimizin, önümüzdeki süreçte partimizin sınıf mücadelesinde göstereceği pratikle daha iyi anlaşılacağına inanıyoruz.

- Uluslararası kamuoyunda kafa karışıklığı yaratan bir duruma da açıklık getirirseniz iyi olur diye düşünüyoruz. Partiniz 53 yıllık bir parti, ancak sadece iki kongre gerçekleştirmiş olması ilgi çekiyor.

- Az önce ifade etmeye çalıştığım gibi partimizin gerçekleştirdiği konferansların önemli bir kısmı aslında gündemleri itibariyle kongre olarak değerlendirilebilecek örgütsel çalışmalardır. Özellikle ilk dönem konferanslarımız olmak üzere partimizin daha önce gerçekleştirdiği konferanslarda ideolojik meselelerden, örgütsel sorunlara kadar bir dizi gündeme dair tartışma yürütmüş ve kararlar almıştır. Ne var ki bu çalışmalarımız kongre olarak değil konferans olarak tanımlanmıştır. Bu tanımlama da en büyük neden partimizin uzun bir süre Türkiye'nin ekonomik ve sosyal yapısına dair bir analiz yapmaması ve buradan hareketle bir senteze ulaşmayıp, parti programını oluşturmamasıdır.

Partimiz 1. Kongresinde parti programını oluşturdu. 2. Kongresinde ise Türkiye'nin ekonomik ve sosyal yapısını analiz etti. Bu sonuçlardan hareketle parti programını yeniden güncelledi. Önümüzdeki süreçte de partimiz belli konulara özgülenen gündemlerle konferanslar yapma anlayışına sahiptir.

- Kongrenizin gündemlerine dair halkımıza ve devrimci kamuoyuna ne söylemek istersiniz?

- Kongremizde Türkiye'nin ekonomik ve sosyal yapısı analiz edildi ve belli bir senteze ulaşıldı. 2. Kongremiz başlı başına bu gündemin tartışılması açısından bile önemliydi. Ancak bu gündeme geçmeden önce öncelikle 1. Kongre ile 2. Kongre arasında parti merkezi önderliğinin faaliyetini değerlendirdiğini ifade etmek isterim. Kongre irademiz, 2. Kongre öncesinde parti iradesine sunulan faaliyet raporu üzerinden yapılan

değerlendirmeye, merkezi önderliğin olumluluklarını ve olumsuzluklarını ortaya koydu, tartıştı ve dersler çıkardı.

İkinci olarak Kongre irademiz, dünyada ve Türkiye’de durum başlığını tartıştı. Bu gündem özellikle kapitalist emperyalist sistemin içinde bulunduğu durum ve emperyalizmin bir yarı-sömürgesi olan Türkiye açısından önemliydi. Nitekim günümüzde emperyalist tekellerin temsilcisi devletler arasındaki çelişkilerin keskinleştiği, yer yer silahlı çatışmalara evrildiği ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşının işaretlerinin fazlasıyla belirginleştiği bir ortamda, emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu duruma dair bir tartışma yürütmek hem gerekli hem de önemliydi. Diğer yandan bu gündemi tartıştığımız günlerde ve sonrasında da hem dünyada hem ülkemizde bir dizi önemli tarihsel olaylar yaşandı. Yani öyle özel bir konjonktürden geçiyoruz ki, söz daha ağızımızdan çıkarken eskimiş dahi olabiliyor. Ama tüm bunlar meselenin özüne dair tespitlerimizi, analizlerimizi elbette değiştirmiyor.

Yine uluslararası alanda yaşanan gelişmelerin doğrudan doğruya TC devletini etkilediği ve Türk hakim sınıflarının bu gelişmelerden vazife çıkartıp, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik “Orta Vadeli Program” adı altında yeni bir ekonomik saldırı politikasını devreye soktuğu bir ortamda kongremizin, Türk hakim sınıflarının bu saldırısını analiz ettiğini ifade edebilirim. Kapitalist emperyalist sistemin yarı sömürgesi ve başta ABD emperyalizmi olmak üzere AB emperyalistlerinin askeri saldırganlık örgütü olan NATO’nun bir üyesi olan TC devletinin, başta Ortadoğu olmak üzere coğrafyamızda devreye soktuğu askeri saldırganlığın nedenleri ve sonuçları üzerinde durmak özellikle önümüzde süreç açısından önemlidir.

TC devletinin, Türk ve Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve inançlardan halkımıza yönelik faşist saldırganlığının arttığı koşullarda; bu saldırganlığın sadece sınır içinde değil de sınır dışında da uygulamaya konulduğu, başta Suriye’nin kuzeyi olmak üzere, Irak Kürdistanı’nda da Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik askeri faşist saldırganlığının yanında Dağlık Karabağ’ın

işgal edilmesinde İsrail’le birlikte Azerbaycan’a aktif askeri destek verildiği bir ortamda, TC devletinin bölgesel olarak bu işgal ve ilhak siyasetinin nedenleri üzerinde durarak, bu faşist saldırganlığa karşı devrimci bir çizgi ortaya koymak son derece önemlidir.

TC devletinin ülke içinde halkımıza, sınır dışında da bölge halklarına yönelik bu saldırganlığı aynı ekonomik politik zemin üzerinden yükselmektedir. Kurulduğu günden itibaren emperyalizmin yarı-sömürgesi olan TC faşizmi, kapitalist emperyalizmin krizinden ve emperyalist tekeller arasında sertleşen pazar mücadeleleri sürecinden kendi yararına bir sonuç çıkarmaya çalışmaktadır. Geline aşamada AKP-MHP faşist ittifakının sözcülüğünde TC faşizmi, “iç cephe”yi tahkim ederek başta Ortadoğu olmak üzere, mevzilerini tahkim etmek, hakimiyetini güçlendirmek istemektedir. Bu amaçla başta Kürt sorunu olmak üzere, her türden çelişkinin üzerine faşist terörle yönelmektedir.

TC faşizmi, “iç cephe”yi tahkim etmek adına ekonomik krizi işçi sınıfı ve emekçi halkın üzerine fatura etmek için emperyalist mali sermayenin kayyumu olarak “İngiliz Mehmet”i ekonominin başına geçirmiştir, ve Orta Vadeli Program adı altında, işçi sınıfı ve emekçileri daha da yoksullaştıracak, işsizliği artıracak bir program uygulamaktadır.

Türk hakim sınıfları açısından bu programın başarısı aynı zamanda işçi sınıfı ve halkın her türlü demokratik ilerici talebinin bastırılmasından geçmektedir. Başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli azınlık milliyetlerin, başta Aleviler olmak çeşitli azınlık inançların demokratik talepleri faşist terörle yanıtlanmaktadır. Kürdistan illerinde belediyelere yeniden kayyum atanmakta, “seçme ve seçilme hakkı” kağıt üzerinde bile yürürlükten kaldırılmaktadır.

AKP-MHP iktidarı döneminde can güvenliği ortadan kalkan kadın ve LGBTİ+ların talepleri ve mücadelesi şiddetle bastırılmaktadır. Ürettiklerinin karşılığını alamayan ve bu nedenle geçim zorluğu çeken köylülük, son süreçte yollara

düşerek, eylem yaparak tepkisini göstermişse de kapitalist rant uğruna yaşam ve üretim alanları uluslararası maden şirketlerine peşkeş çekerek doğa ve çevre katliamına maruz kalmaktadır. Artan faşist baskı, gençliği geleceksizleştirmeye karşı karşıya bırakmaktadır.

AKP-MHP iktidarının sınır dışında ve özellikle Suriye savaşında izlediği işgalci ve saldırgan politika sonrasında milyonlarca göçmen, Türkiye kapitalizminin ucuz iş gücü olarak konumlandırılmıştır. Suriyeliler başta olmak üzere göçmenler; ırkçılığın ve şovenizmin körüklenmesinin aracı olarak kullanılmaktadır.

Çelişkilerin giderek keskinleştiği ve sınıf mücadelesinin şiddetlendiği coğrafyamızda, başta partimiz olmak üzere düzen dışı devrimci hareketin halk kitleleriyle olan ilişkilerinin gerilediği koşullarda, faşizmin işçi sınıfı ve halka yönelik topyekün saldırısının şiddeti atmaktadır. Devrimci durum giderek olgunlaşmaktadır.

Bu koşullar altında 2. Kongresini toplayan partimiz; uluslararası alanda ve coğrafyamızda hakim sınıfların içinde bulunduğu durumu tartışmış ve partimizin önümüzdeki süreçte izleyeceği yönelime dair çeşitli kararlar almıştır.

Kongre irademiz, bu yoğun gündemlerinin yanında Türkiye'nin ekonomik ve sosyal yapısının analiz edilmesinden hareketle Türkiye devriminin niteliği ve yoluna dair de bir tartışma yürüttü ve çeşitli kararlar aldı. Yine bu tartışmaların ürünü olarak parti programında çeşitli değişikliklere gitti. Kongremiz ayrıca Avrupa Konferansı, TİKKO Konferansı'nın kararlarını tartıştı ve onayladı. Komünist Kadınlar Birliği'mizin 1. Kongresi'nde karar altına alınan KKB program ve tüzüğünü tartıştı ve resmileştirdi. Bunun yanında partimizin çeşitli örgütsel sorunlarını da tartıştı. Kısaca kongre gündemlerimizi bu şekilde özetleyebilirim.

“Emperyalistler arasında süren rekabetin temelinde pazarlara hakim olma gerçeği yatmaktadır!”

- 2. Kongre gündemlerinizin oldukça yoğun olduğu anlaşıyor. Bu bağlamda özellikle sizin de bahsettiğiniz yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesi belirlemesi üzerinde durmak istiyorum. Partinizin bu konudaki görüşleri nedir?

- Partimiz bu gündemi detaylı olarak tartıştı ve dünyadaki gelişmelerin giderek karmaşık ve çatışmalı bir hal aldığı, ezenler ile ezilenler arasındaki çelişkilerin giderek derinleştiği tespitini yaptı. Bu gündeme dair kongremizin karar açılımı ayrıca kamuoyuyla paylaşılacaktır. Yine de kısaca yanıt vereyim.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin, dünya halklarının ve ezilen ulusların haklı ve meşru bir zeminde gelişen mücadelelerini bastırmak için uyguladıkları askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal politikaların kısa ve uzun vadede istedikleri sonucu üretemeyeceği ortadadır. Çünkü, emperyalist kapitalizmin dönemsel olarak daha da derinleşen krizleri, sınıfsal temeldeki çatışmalar için nesnel bir zemin oluşturmaktadır.

Günümüzde yüzlerle ifade edilebilecek bir avuç zengin, dünya servetinin önemli bir bölümünü elinde bulundurmaktadır. Ve her kriz döneminde bu asalak azınlık, servetine servet katmaktadır. Buna karşın işçi ve emekçilerin alım gücü ise gün geçtikçe düşmektedir. Sömüren ve sömürülenlerin arasındaki açının bu denli derinleştiği dünyada “ekmek yoksa barış da yok” şiarının güncel bir olgu haline gelmesi kaçınılmazdır. Yerküremizin farklı kıtalarında bölgesel düzeyde yaşanan çatışmalar, kendiliğinden gelişen kitle hareketleri bu nesnel tablonun doğrudan sonucudur.

Gelinen aşamada emperyalist kapitalist sistem iki ana emperyalist kampa bölünmüş durumdadır. Bir taraftan ABD-İngiltere ve Avrupalı emperyalistler, diğer tarafta Çin ve Rusya emperyalistleri bulunmaktadır. Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasından günümüze bu cephece değişen tek şey, emperyalist katillerin pozisyonudur. Zira emperyalist canavarlar, pazarların yeniden bölüşümü için Asya, Afrika kıtaları başta olmak üzere

yerküremizin her sahasında kan akıtmaya, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları için yoksulluk ve sefalet tablosunu derinleştirmeye devam ediyor.

Her şeyden önce emperyalistler arasında süren rekabetin, var olan çelişkilerin temelinde pazarlara hakim olma gerçeği yatmaktadır. Dolayısıyla emperyalistler arasındaki ilişkilerde, çelişki ve çatışma hali sürekliedir. Elbette ki bloklaşma temelinde kimi emperyalist güçler arasında uzlaşmalar ve ittifaklar da sağlanmaktadır. 20. yüzyılda Sovyetler Birliği'ne veya genel manada sosyalist kampa karşı ABD ve AB emperyalistlerinin ekonomik ve askeri olarak oluşturdukları ittifakların bir bölümü hala devam etmektedir. Modern revizyonistlerin ihanetiyle dağılan sosyalist kampa rağmen iktisadi temelde IMF ve Dünya Bankası, askeri olarak da NATO hala varlığını sürdürmektedir. Eski hegemonyacı gücünde belli zayıflamalarda olsa da ABD emperyalizmi, İngiltere ile sıkı müttefiklik ilişkisi içinde, bu emperyalist güçlerin baş aktörüdür. Rusya ve Çin emperyalistlerinin öncülüğünde oluşan Şanghay İşbirliği Örgütü'ne karşı farklı kıtalarda yeni askeri ve ekonomik ittifaklar oluşturmaktadır. ABD özellikle Asya Pasifik'te genişleyen Çin'in hareket alanını daraltmak için her türlü tedbire başvurmaktadır. Japonya ve Güney Kore ile oluşturduğu "Üçlü Ortaklık" da bu anlayışın ürünüdür. Bir savaş örgütü olan NATO'nun genişletilmesi için yürütülen tüm çabalar da bu eksenlidir.

Dünya hızla bir emperyalist paylaşım savaşına doğru sürüklenmektedir. Hükümetler kendi içinde buna göre düzenlemeler yapmakta, dışışleri, "savunma", içişleri ve adalet bakanları, sözcüleri vb. en gerici, ırkçı, faşist, saldırgan olanlardan oluşturulmaktadır. İşçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükleri gasp edilmekte, gerici faşist yasalar çıkarılmaktadır. Silah fabrikaları ise tam kapasite çalışmakta; savaş uçakları, füze, drone, tank, top, mermi, patlayıcı fabrikaları artırılmaktadır. Stratejik bölgelere askeri güçler ve araçlar, cephane kaydırılmakta, NATO genişletilmeye devam

edilmektedir. NATO bünyesinde ortak tatbikatlar daha fazla yapılmaktadır.

Ekonomik alanda da savaşa göre düzenlemeler yapılmakta, savaş bakanlıkları oluşturulmaktadır. Milliyetçilik, ırkçılık, göçmen ve yabancı düşmanlığı artırılmakta; göçmenlere yönelik uygulama ve hizmetlere erişim her geçen gün zorlaştırılmakta hatta bir kısmı geri gönderilme veya üçüncü bir ülkeye (Afrika'ya) gönderilme ile tehdit edilmektedir. Bunların yanısıra ilerici, devrimci, sosyalist ve komünist hareketler üzerindeki baskı da artmaya devam etmektedir.

Emperyalist ekonomilerin sıçramalı ve dengesiz gelişmesi, aşırı üretim ve sermayenin yoğunlaşması, yeni pazarlar, enerji ve hammadde kaynaklarını ve yollarını kontrol altına alma ve rakiplerini etkisizleştirme hamleleri çelişkileri artırmakta ve dünyayı yeni bir paylaşım savaşına doğru hızla sürüklemektedir.

Somut olarak Ukrayna'nın Rusya tarafından işgali ve ABD-İngiltere ve Avrupalı emperyalistlerle Rusya ve Çin emperyalistlerinin savaşının yanında Ortadoğu ve Kafkaslar'da yaşanan çatışma ve savaşlar bu pazar paylaşım savaşının öncü çatışmalarıdır. Emperyalistlerin tüm müdahalelerinin arkasında pazarlarını, etki alanlarını genişleterek içine düştükleri krizlerden çıkma gerçeği yatmaktadır. En basit tanımıyla savaş demek, daha çok silahlanma demektir. İsrail'in saldırganlığı, Suriye, Ukrayna vb. ülkelerde yaratılan işgal ve çatışmalar, yalnız bu ülkelerin silahlanmasına değil bir bütün olarak bölge ülkelerinin silahlanmasına yol açmıştır. Bu da beraberinde emperyalistlerle olan bağımlılık ilişkilerinin daha da derinleşmesini getirmiş; diğer bir anlatımla ekonomi başta olmak üzere çok yönlü ve kapsamlı olarak büyük yıkımlara, göçlere, düşünsel-ahlaki-kültürel yozlaşma ve çürümelere yol açmıştır/açmaktadır.

Elbette ki her tarihi dönemde, emperyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde asıl olan rekabettir. Tekellerin çıkarlarıdır. Bu rekabette gerileyen, hegemonyasını yitiren ülkeler olduğu gibi iktisadi ve askeri açıdan öne çıkan yeni emperyalist ülkeler de olmaktadır. Bugün de yerküremiz böylesi bir sürece tanıklık

etmektedir. ABD emperyalizmi ve kimi müttefiklerinin tüm çabalarına rağmen Çin emperyalizminin dünya pazarlarındaki etkinliği giderek yükselmektedir.

Yaşanan tüm gelişmelere ve nicel değişimlere rağmen, çağımız hala emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bugün yerküremizin farklı kıtalarında emperyalistler arasındaki rekabetten kaynaklı yaşanan işgal ve çatışmalar, oluşan farklı bloklaşmalar tam da Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi “pazarların yeniden bölüşüm hamleleri”nin doğal sonucu ve ürünü olarak yaşanmaktadır.

Emperyalist tekellerin artan rekabetinin, emperyalist tekellerin sözcüsü devletler arasında yeni ittifak ilişkilerine ve kamplaşmalarına yol açtığı, emperyalist kamplar arasında çelişkinin keskinleştiği bir sürecin içindeyiz. Emperyalist tekeller arasındaki çelişki, kimi bölgelerde “vekalet savaşları” üzerinden sürdürülse de Rusya’nın Ukrayna işgalinde olduğu gibi yer yer açıktan askeri çatışmalara da evrilmektedir.

Emperyalist tekeller arasında çelişkinin keskinleşmesi yeni bir emperyalist paylaşım savaşına hazırlığı da içermektedir. Henüz emperyalist tekeller arasındaki güç dengesi ve rekabetin boyutu açıktan topyekûn yeni bir paylaşım savaşına ihtiyacı önlese de, kapitalizmin ekonomik krizinin süreklileşmesi, dahası kapitalist kâr oranlarının düşmesi ve esas olarak pazar için rekabet gibi nedenler, emperyalist tekeller arasında pazar için paylaşım savaşını (Üçüncü Dünya Savaşı) tetikleyecek potansiyel taşımaktadır. Bu anlamıyla, yeni bir paylaşım savaşı ihtimali güçlü bir olasılık dahilindedir.

Bu bağlamda 2. Kongremiz uluslararası duruma ve gelişmelere dair kısaca şu değerlendirmeleri yapmıştır.

Birincisi; dünyada ekonomik kriz giderek genişlemektedir. 2008 yılında başlayan kriz, kısa süreliğine yönetilmeye çalışılsa da emperyalist sistem, ekonomik krizini atlatabilmiş değildir. Pazarların yeniden paylaşılması mücadelesi derinleşmektedir. Kapitalist emperyalist ülkeler arasındaki rekabet, hakimiyet ve

üstünlük mücadelesi hızından bir şey kaybetmeden devam etmektedir.

İkincisi; geline aşamada emperyalistler arası bloklaşma ve saflaşma daha da belirgin hale gelmiştir. ABD, İngiltere ve Avrupa Birliği bir blok; Çin sosyal emperyalizmi ile Rusya emperyalizmi bir diğer bloku oluşturmaktadır.

Üçüncüsü; süregelen krizini çözemeyen emperyalist ülkeler, krizlerini savaşa çözme yönünde attıkları adımlarını hızlandırmıştır. Emperyalist paylaşım savaşı tehlikesi giderek artmaktadır. Emperyalist güçler, askeri olarak her geçen yıl silahlanmaya ve savaşa daha fazla ağırlık vererek hazırlanmaktadır. Faşist partilerin iş başına gelmesi, ırkçılığın giderek tırmanması, yabancı ve göçmen düşmanlığının artması, demokratik ve sosyal haklarda sınırlandırmalar, anti-demokratik yasaların ardı ardına çıkartılması yeni bir paylaşım savaşına hazırlık olarak değerlendirilmelidir.

Dördüncüsü; dünyadaki ve Ortadoğu'daki gelişmeler açık olarak göstermiştir ki, savaşın baş kışkırtıcısı ABD ve İngiliz emperyalizmidir.

Beşincisi; emperyalist savaşa karşı dünya çapında ve kıtalarda anti-emperyalist cephelelerin kurulması komünist, devrimci ve tüm savaş karşıtı güçlerin önemli gündemlerinden biri haline gelmiştir.

Sonuç olarak bu gelişmelerin ışığında uluslararası düzeyde keskinleşen temel çelişkileri şu şekilde tanımlamak mümkündür:

- 1- Emperyalizm ile ezilen uluslar ve ezilen halklar arasındaki çelişki
- 2- Emperyalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki
- 3- Emperyalistler arası çelişki
- 4- Dünya çapında temel çelişki emek sermaye çelişkisidir. Bu çelişkiden kaynaklı dünya çapında baş çelişki ise emperyalizmle ezilen ulus ve halklar arasındaki çelişki, kapitalist ve emperyalist ülkelerde ise baş çelişki, proletarya burjuvazi arasındaki çelişkidir.

- Emperyalistler arasında giderek artan çelişkinin coğrafyanıza somut etkileri nedir?

- Partimizin de mücadele yürüttüğü coğrafya, emperyalistlerin, “böl ve yönet, çatıştır, zayıflat” politikalarının yüz yıldır sürdüğü ve bundan sonra da sürdürmek istedikleri bir coğrafyadır. Ortadoğu’nun stratejik konumu, enerji kaynaklarının yoğunluğu vb. bu bölgeyi, emperyalistler arası rekabet mücadelesinin odağı haline getirmiştir.

Onlarca yıl Osmanlı’nın hakimiyeti altında kalan bölge, Osmanlı’nın yıkılışıyla birlikte İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin bölgeye yerleşmesinden bugüne çatışmanın merkezi durumundadır. İngiltere Filistin, Irak, Ürdün’ü; Fransa ise Lübnan ve Suriye topraklarını işgal etmiştir. Körfez bölgesi ve Mısır’da ise hakimiyeti sağlayan yine İngiliz emperyalistleri olmuştur. Emperyalistler, nüfusu öncelikle küçük devletçikler şeklinde böldüler. Sonra ise “Kral”, “Şeyh”, “Emir”, “Prens” vb. bölgeye has “diktatör” ünvanlı uşakları vasıtasıyla çıkarlarını korumayı amaçladılar. Tüm bu karşı devrimci politikalar, “böl-yönet” siyasetiyle harekete geçirildi. Etnik, dinsel, mezhepsel ve hatta aşiretsel temelde şekillenen bu yönetimler, her fırsatta birbirini boğazlamaya hazır hale getirildi. Bu politikalar neticesinde öncelikle Arap olmayan halklar baskı altına alındı. Ve yine emperyalistler eliyle Kürdistan coğrafyası, dört parçaya bölündü. Önceki yüz yılın başında emperyalistler ve bölge gericileri tarafından yaratılan bu devasa sorun yumağı, yeni yüzyılda daha karmaşık bir hal almış durumdadır.

Filistin halkını yerinden yurdunda eden, Kürdistan coğrafyasını dört parçaya bölen, yakın tarihimizde Irak’ı, Afganistan’ı, Suriye’yi, Libya’yı işgal ve iç çatışmalarla kan gölüne çeviren, yüz binlerce insanı göç yollarına düşüren emperyalist kapitalist sistemin kâr hırsı, faşist ve ırkçı zihniyetidir. Yüz yılı aşan bu tarihi süreçte, emperyalistlerin, uşak yönetimlerinin uygulamış olduğu sömürü ve zulüm politikaları, derin bir yoksulluğa, yıkım ve savaşlara yol açmıştır. Yoksulluğun-yıkımın, inkarcılığın ve

soykırımının olduğu her yerde yalnız acılar yaşanmamaktadır. Aynı zamanda ezilen halkların ve ulusların soylu direnişleri de tarihin sayfalarında yerini almaktadır. Filistin halkının İsrail Siyonizmine, Kürt ulusunun egemenliği altında olduğu faşist ve gerici devletlere karşı yürütmüş olduğu mücadele, diğer bölge halklarının, baskı altında olan mezhep ve inanç gruplarının mücadeleleri için bir umut yaratmıştır.

Biraz önce de söylediğim gibi Ortadoğu, tarihi boyunca yerküremizin en çatışmalı bölgelerinden biri olmuştur. Kuşkusuz bölgedeki iç çelişki ve çatışmalar da her zaman dış müdahaleleri kolaylaştırmıştır. Özellikle dinsel ve mezhepsel çatışmalar, hem çağdaş temelde toplumsal gelişmeleri frenlemiştir hem de bölgeyi dış saldırılara açık hale getirmiştir. Bu nesnel zemin üzerinden toplumsal çürüme, işbirlikçi ilişkiler ve itaat kültürü bir yaşam tarzına dönüştürülmüştür. Burada dinin rolü oldukça büyüktür. Dinsel bağnazlık, her türlü ilerici gelişmeye ket vurmuştur.

Dolayısıyla devrimcilerin, sosyalistlerin ulusal, dinsel-mezhepsel çelişkilerin yoğun olarak varolduğu bu bölgede, ezilen halkların birleşik mücadelesini, sınıfsal temeldeki kardeşliğini sağlıklı bir temelde inşa etmeleri için öncelikle “dinlerin kardeşliği”, “İslam, barış dinidir” vb. sosyal yaşamda hiçbir karşılığı olmayan gerçek dışı fikirlere karşı da net bir tutum almaları gerekir. Aynı durum, diğer din ve inanç grupları için de geçerlidir.

Ortadoğu’da, Filistin ve Kürt sorunu dün olduğu gibi bugün de varlığını korumaya devam ediyor. Siyonist İsrail devleti, bölge halkları nezdinde genel olarak kabul görmemektedir. Bununla birlikte İsrail’in bölgedeki en iyi müttefiki ise Türk devletidir. Hatırlanacağı gibi Arstahk’da Ermeni halkına dönük saldırılarda da TC, Azerbaycan’ın faşist iktidarı ve İsrail Siyonizmi ile kol kolaydı. Azerbaycan’a milyar dolarlık silah satan, militarist güçlerini eğiten İsrail devletidir. Türk hakim sınıfları, bir yanda Filistin davasına sahip çıktıklarını iddia ederken diğer yanda Siyonizmle kol kola girerek Ermeni halkına karşı cinayet işlemeye devam etmektedir.

TC'nin ABD uşaklığı, İsrail suç ortaklığı kimilerinin iddia ettiği gibi derin yaralar almış değildir. Dahası Putin-Erdoğan “dostluğu” da ABD karşıtlığı üzerine inşa edilmemektedir. Bu dostluk, karşılıklı tavizleri ve mahkumiyeti içeren bir çıkar ilişkisidir.

ABD ve batılı emperyalist güçlerin Rusya'ya uygulamış oldukları çok yönlü ve kapsamlı ekonomik ambargonun, saldırıların ağır bir maliyeti söz konusudur. Rus egemen sınıfları, kendilerine dayatılan bu kuşatma politikasını, Azerbaycan ve TC aracılığıyla kısmen de olsa boşa çıkarmaya çalışmaktadır. Bundan dolayıdır ki, faşist TC devletinin Ukrayna'da Zelenski yönetimine dolaylı yollardan, Suriye'deki cihatçı çeteci gruplara açıktan sundukları desteği, Rus egemenleri içine sindirebiliyor.

Elbette ki, Rusya, Çin ve dahası İran da boş durmamıştır. İktisadi anlamda Çin bölgedeki etkinliğini giderek artırıyor. İran'ın desteklediği ve farklı isimler altında örgütlenmiş olan Şii milis grupları, Suriye, Irak vb. ülkelerde süren çatışmalarda, “Direniş Ekseni” adı altında aktif taraf konumunda yer almıştır. Ancak Filistin ulusal direnişinin Aksa Tufanı hamlesinden sonra İsrail siyonizmi, ABD ve İngiliz emperyalizmi bölgede yoğun bir karşı saldırıya girişti. Önce Gazze ardından Lübnan Hizbullah'ına yönelik saldırılar gerçekleştirildi. İsrail ile İran arasında yaşanan karşılıklı saldırılar sonrasında, Suriye'de selefi cihatçı çeteler iktidara getirildi. Suriye'de İran ve Rusya'nın etkinliği geriletildi. İsrail ve ABD emperyalizminin, NATO'nun etkinliği arttırıldı. Suriye'de yaşanan bu iktidar değişikliğinde TC devletinin rolüne de işaret etmek gerekir. TC devleti selefi cihatçıları açıktan destekledi. Bölgede İsrail siyonizminin en büyük düşmanlarından biri olan Suriye BASS rejiminin devrilmesini sağladı. Bu anlamıyla batı emperyalizminin bölgede ileri karakolu olan İsrail'in güvenliğini sağladı. TC devletinin bu rolü oynamasında NATO üyesi bir devlet olmasının payı olmasının yanında bölgede özellikle Kürt ulusunun bir kazanım elde etmesinin kendi iktidarı açısından tehdit unsuru olarak görmesi belirleyicidir. Kürt

ulusunun kendi ulusal haklarını kazanması TC devletinin parçalanma korkusunu tetiklemektedir. Bu birincisi.

İkincisi, bölgede Arstahk sorunu da gündemdeki yerini belli oranda koruyacaktır. Çünkü TC ve Azerbaycan egemen sınıflarının yeni hedefi, Zengezur Koridoru'dur. Bu koridorun açılması, TC ve Azerbaycan egemen sınıflarının ortak arzusudur. Ama bu hamle aynı zamanda İran devletini de rahatsız etmektedir. Eğer TC ile Azerbaycan egemenlerinin bu hamlesi gerçeğe dönüşürse, o zaman Ermenistan ile İran devleti arasındaki kara bağlantısı da kesilmek durumunda kalacaktır.

Sonuç olarak, Arstahk işgaline kısmen yukarıda da ifade etmeye çalıştığım objektif koşulların da etkisiyle Rusya egemenlerinin yeşil ışık yakması, Ermeni halkının bir kez daha yerinden yurdundan edilmesine neden olmuştur ki, bu da 1915 Ermeni Soykırımı'nın devamı niteliğindedir.

Yine bu saldırılar, Ermenistan ile Rus egemenleri arasındaki ilişkilerin daha da gerginleşmesine yol açabilme ihtimalini barındırmaktadır. ABD emperyalizmi ise bu durumu fırsata dönüştürmeye çalışmaktadır.

Batılı emperyalistlerin Arstahk işgaline karşı cılız olarak çıkarmış oldukları sesin ise hiçbir anlamı yoktur. Gerçek olan şu ki, onlar için öncelikli olan Ermeni halkı değil Azerbaycan petrolü ve gazıdır. Dolayısıyla Rusya bağımlılığından kurtulma karşılığında, tarihte halklara karşı işlemiş oldukları suçlara yeni bir kanlı halkanın daha eklenmesi, bu haydutların ahlaki-vidani durumuna oldukça uygundur. Bu nedenle batılı emperyalist devletlerin sözcülerinin Aliyev ve Erdoğan'ın kanlı ellerini sıkması şaşırtıcı değildir.

- Az önce değindiniz. İsrail, Filistin Ulusal Direnişi'nin 7 Ekim 2023'de gerçekleştirdiği "Aksa Tufanı Hamlesi"ne karşılık olarak Filistin ulusuna yönelik soykırım saldırılarına ve ardından da Lübnan Hizbullahı'na yönelik saldırılara başladı. İsrail'in bu ve diğer yandan özellikle İran'la karşılıklı saldırıları "bölgesel bir savaş" tehlikesi yorumlarının artmasına neden oldu. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Ortadoğu coğrafyasında emperyalist tekelci sermayenin “ileri karakolu” olarak kurulan Siyonist İsrail devleti, başta Filistin halkı olmak üzere bölge halkları için bir tehdit unsuru olmaya devam ediyor. Filistin toprakları üzerinde yapay bir devlet olarak kurulan İsrail devleti, Ortadoğu coğrafyasında emperyalizmin çıkarlarını savunan Siyonist gericiliğin temsilcisi olarak giderek artan bir şekilde, Filistin topraklarını işgal ve ilhak siyaseti izlemektedir. Siyonist İsrail, gericici Arap rejimleriyle girdiği savaşlarda işgal ettiği toprakların yanı sıra, Filistinlilerin yaşadıkları toprakları “yerleşim bölgesi” ilan ederek katliam, baskı ve tutuklama terörüyle Filistinlileri göçe zorlamaktadır.

Siyonist devlet geline aşamada Batı Şeria denilen ve Filistinlilerin hakimiyetinde olduğu bölgede “Yahudi yerleşim”ler kurarak adım adım ilhak etmektedir. 2.5 milyon Filistinliyi Gazze Şeridi denilen bölgede, açık hava hapishanesini andıran koşullarda, denetim altında tutarak ambargo uygulamakta ve dönem dönem terör saldırıları düzenlemektedir.

Filistin ulusal direnişi, Siyonist İsrail’in bu saldırılarına 7 Ekim 2023’te “Aksa Tufanı” adını verdiği bir saldırıyla yanıt verdi. Hamas’ın en büyük gücü oluşturduğu, aralarında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ve Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC) gibi devrimci örgütlerin de olduğu 12 parti ve örgütün, Gazze’den işgal edilmiş İsrail’in topraklarına yönelik gerçekleştirdiği saldırıda, aralarında “Yahudi yerleşimci” denilen sivillerin de olduğu yüzlerce Siyonist asker öldürüldü ya da esir alındı. Filistin direnişinin bu saldırısı, teknolojik üstünlüğe dayalı ve her şeye hakim İsrail devleti ve onu destekleyen batılı emperyalist kapitalist devletlerde şok etkisi yarattı. Bu şokun ardından İsrail’in Gazze’ye yönelik havadan ve karadan gerçekleştirdiği saldırı sonrasında on binlerce insan katledildi, yaralandı ve yüzbinlerce insan yaşadıkları yerlerden zorla göç ettirildi.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistlerin koşulsuz ve şartsız destek verdiği İsrail’in, Gazze’de Filistin halkına yönelik soykırıma varan saldırıları karşısında,

emperyalist kapitalist devletler ve başta bölgedeki Arap rejimleri olmak üzere gerici devletler, açıktan ya da İsrail’le başta ticaret olmak üzere her türlü ilişkiyi sürdürerek kapalı bir şekilde destek verirken dünya halkları, Filistin halkının yanında durdu. Başta emperyalist kapitalist merkezler olmak üzere, dünya hakları sokaklara çıkarak İsrail’in katliam saldırılarını kınadı.

Filistin direnişi, 7 Ekim saldırısı ve ardından İsrail’in katliamlarıyla bir kez daha bölge ve dünyada gündem olurken Filistin ulusal direnişinin en önemli zaafı olarak öne çıkan, direnişin ağırlığının Hamas gibi İslamcı, şeriatçı örgütlerden oluşmasıdır. Nitekim tam da bu nedenle Siyonist ve emperyalist propaganda aygıtları, İsrail’in katliamlarını, “kendini savunma hakkı” olarak meşrulaştırmaya çalıştı.

Hamas ve İslami Cihad gibi gerici ve şeriatçı örgütlerin ideolojik konumlanışları ve dahası bölge gerici devletleriyle ilişkilerinin boyutu, Filistin ulusal direnişinin haklılığı ve meşruluğuna gölge düşüremez. Kuşkusuz Filistin ulusunun ezilen mazlum bir ulus olarak zulme başkaldırısı, isyanı ve direnişi meşrudur. Ancak bu direnişi sadece ve sadece “din temelli bir cihat” olarak ele almak, başta Filistinli Hristiyan ve diğer dini inançlara sahip olan Filistin ulusal direnişinin zaferini imkansız kılacaktır.

Filistin ulusal direnişinin zaferi kendi özgücüne dayanması, emperyalistler ve bölge gericileri arasındaki çelişkilerden yararlanma siyasetinin ise emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin kendi çıkarları için kullanma politikasının bir aracı haline gelmemesine bağlıdır. Şimdiki durumda Filistin ulusal direnişinin, Hamas öncülüğünde Gazze merkezli “din referanslı” muhtevaya ve dahası İran gerici molla rejiminin “direniş eksenli” adını verdiği ve esasen kendi gerici iktidarını koruma politikasının “ön cephe”lerde karşılama stratejisinin ürünü olan politikasının aracı haline dönüşme tehlikesi bulunmaktadır.

Ve esasen İran’ın Filistin ulusal direnişi karşısında tutumu tamamen pragmatisttir. İran, ABD emperyalizmi ve Siyonist İsrail rejimine düşmanlığı nedeniyle, Filistin ulusal direnişine destek vermektedir. İran gerici molla rejimi, ABD

emperyalizminin stratejik hedeflerinden biri olduğunun bilincindedir. Bu nedenle kendisine yönelecek her tehlikeyi kendi sınırları dışında karşılamak amacıyla “direniş eksenini” örgütlemiştir.

ABD emperyalizminin bölgedeki asıl hedefinin İran olduğu bir sır değildir. ABD’nin şimdiki durumda İran’a doğrudan saldırmamasının nedeni, İran’ın “büyük lokma” olmasından kaynaklıdır. ABD ve “batı emperyalizmi” tıpkı Suriye’de olduğu gibi, koşulları oluştuğunda ya da fırsatı bulduğunda İran’a saldıracaktır. Gerici İran molla rejimi, bu gerçeğin farkında olduğu içindir ki başta nükleer silah elde etmek olmak üzere çeşitli adımlar atmaktadır. Bu adımlar arasında, bölgede anti-ABD misyonu bir “direniş eksenini” örgütlemek varken, ABD emperyalizminin rakibi Rusya ve Çin’le ekonomik ve askeri ilişkilerini derinleştirmek vardır. İran’ın Rusya’yla bölgesel düzeyde işbirliğinin yanında Çin sosyal emperyalizmiyle yaptığı anlaşmalar da bu kapsamda değerlendirilmelidir.

İran’la Çin arasındaki anlaşma, emperyalist tekeller arası rekabette Ortadoğu’da son yıllarda ABD emperyalizminin karşısında Çin sosyal emperyalizminin etkinliğini artırmasının ürünüdür. Son yıllarda bölgede Çin’in etkinliği artmaktadır. 22 Ağustos 2023 tarihinde Güney Afrika’da yapılan BRICS toplantısına, yeni üye olarak Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, İran, Mısır ve Etiyopya’nın kabul edilmesi ve en az 40 ülkenin üye olmak için sıraya girmesi, Çin emperyalizminin bölgede etkinliğini göstermesi bakımından önemliydi.

Kafkaslar ve Ortadoğu coğrafyasının önümüzdeki yıllarda da emperyalist tekeller arasındaki rekabette yeni savaşların ve çatışmaların yaşanacağı bölgeler olması özelliği devam edecektir. Emperyalist tekeller arasındaki rekabetin sonucu olarak atılan adımlar bu gerçeğe fazlasıyla işaret etmektedir.

“Feodal kalıntılar var olmakla birlikte kapitalizm hakim hale gelmiştir!”

- Kongrenizi gerçekleştirdiğinizi ilan ettiğiniz açıklamada Türkiye’nin ekonomik ve sosyal yapısına dair de bir analiz yaptığınızı duyurdunuz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

- Evet son derece önemli olan bir gündeme işaret ettiniz. Partimizin Türkiye’nin ekonomik ve sosyal yapısını analiz ettiği çalışmaları, peyderpey kamuoyuna sunacağını belirtelim. Burada sorunuza yanıt olarak kısaca şunları söyleyebilirim.

Sosyo-ekonomik yapı değerlendirmesi, bir ülke devriminin strateji ve taktik mücadele biçimlerini belirlemede temel bir yerde durmaktadır. Bu konuda partimizin eksik kaldığını ifade etmek gerekir. Bu eksiklik, partimizin konuya dair teorik yetmezliğinden çok ekonomik sosyal yapı analizinin önemini kavramamasından kaynaklıdır. Bu nedendir ki, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölümsüzleşmesinden sonra partimiz, çeşitli gerekçelerle ülkemizin sosyal ve ekonomik yapısına dair tartışma yürütmemiştir.

1978 yılında Parti 1. Konferansı sonrası, Partinin 1. Kongresi için önemli bir hazırlık yapılmasına rağmen, dönemin merkez komitesinin süreci iyi yönetememesinden kaynaklı olarak planlanan kongre gerçekleştirilememiş, 1980 Askeri Faşist Darbesi’yle de süreç tamamen geriye düşerek uzun sayılabilecek bir dönem partinin temel sorunları çözülmemiştir.

Tüm komünist partilerin mücadele yürüttükleri ülkelerde, ilk yaptıkları, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını tahlil etmek olmuştur. Lenin, Rusya’nın ekonomik durumunu tahlil ederek devrimin niteliğini ve yolunu çizmiş; Mao, Çin toplumunun ekonomik ve siyasi yapısını çözümleyerek devrim aşamasını ve devrimin yolunu belirlemiştir.

Kaypakkaya yoldaş da partimizi kurduğunda, Türkiye’nin siyasi ve ekonomik tahlilini yaparak devrimin ilk aşamasını Demokratik Halk Devrimi, devrimin yolunu da Halk Savaşı olarak belirlemiş; sınıfları tahlil etmiş ve devrimin düşman ve dostlarını bu tahlille ortaya koymuştur.

Sosyo-ekonomik yapı tahlilinde esas almamız gereken veri, sömürünün nasıl gerçekleştiğidir. Diğer bir ifadeyle, incelenen toplumsal formasyonda sömürünün hakim olarak hangi biçimde gerçekleştiğinin tespit edilmesidir. Bu tespit edildikten sonra, o toplumda yönetenler ve yönetilenler arasındaki ilişki de tanımlanıp çözümlenecektir. Bu nedenle doğrudan üreticilerle, üretimin koşullarına hakim olanlar arasındaki ilişkiyi anlamak gerçekte ekonomik ve sosyal yapının üzerinde yükseldiği temeli tanımlamak demektir.

Biliniyor ancak yine de ifade edelim: Özel mülkiyet sahipliğine dayalı sınıflı toplumlarda sömürü çeşitli biçimlerde gerçekleşmiştir. Köleciler toplumda köle sahibi kölenin emeğini, feodal toplumda feodal beyler serflerin emeğini sömürerek varlıklarını sürdürmüştür. Feodal toplumun çökmesiyle ortaya çıkan modern burjuva toplumunda da sömürü sürmüştür.

Feodal üretim tarzının yerini alan kapitalist üretim tarzı, ücretli işçilerin kapitalistler tarafından sömürülmesine dayanır. Kapitalist üretim tarzını, tam olarak anlamak için her şeyden önce kapitalist düzenin meta üretimine dayandığını bilmek gerekir. Kapitalist üretim biçiminde, üretim ilişkilerinin temeli, ücretli işçilerin sömürülmesine dayanır.

Partimizin sınıflar mücadelesine önderlik ettiği Türkiye toplumunun önceli Osmanlı, merkezi feodal bir toplumdur. Üretim, esas olarak toprağa dayalıydı. Osmanlı İmparatorluğu, geniş bir coğrafyaya hükmetmesi aynı zamanda işgal ettiği yerlerden gasp ederek getirdiği değerlerle belli bir sermaye birikimine sahip olsa da, burjuva bir devrimin yapılmamış olması ve 1800'lerin başında dönemin kapitalist ülkeleri olan İngiltere, Fransa ve Almanya'nın denetimine girmesi ve yarı sömürge yapıya evrilmesi vb. kapitalizmin gelişiminin önünde engel oluşturdu. Emperyalistlerin yarı-sömürgesi olan Osmanlı burjuva sınıfı, feodal sistemi yıkamadığı için bir sanayi devrimi gerçekleştiremedi. Kapitalizm cılız olarak Osmanlı toplumuna girmiş olsa da bu daha çok tüketime yönelikti.

Osmanlı toplumu, 15. ve 16. yüzyıllarda gelişmiş denilebilecek bir ticarete sahipti ve kent-küçük üretiminde manifaktür sermayenin ilk filizleri gelişmeye başlamıştı. Eğer yabancı kapitalizmin sömürgeci ticareti ve sonradan da emperyalist sömürgeciliğin talanına maruz kalmasaydı, kuşkusuz kendi iç çelişkileri neticesinde kapitalist bir topluma dönüşebilirdi. Avrupa'da doludizgin gelişmekte olan ticaret kapitalizmi, daha 16. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nu belli başlı pazarlarından biri durumuna getirmişti. Osmanlı topraklarına yayılan Fransız ve İngiliz metaları, para ekonomisini kıyılardan başlayarak içlere doğru yaymıştı. Meta ihracatının karşılığı, esas olarak kıymetli madenlerle ödeniyordu. Karşılığı altın para ile ödenen değişim, kısa zamanda Osmanlı merkezi feodal devletinin hazinesini tüketmekteydi. Ama yabancı metaların tüketimi azalmak bir yana sürekli artıyordu. Bu durum, bir yandan imparatorluğun borçlanması ve bu borçları sağlayan yabancı ve onun içindeki ajanları vaziyetindeki banker tefeci sınıflarının gelişmesini getirirken diğer yandan Osmanlı devletini, köylülerin ürettiklerinin daha büyük bir bölümüne el koymaya zorluyordu. Ancak genel olarak feodalizmin üretim hacmini artırması mevcut üretim ilişkileri içinde imkansızdı. Çünkü feodal ekonomi, kullanım değeri üretimi temelinde kurulmuştur. Köylülük üzerinde, onların üretim tarzını değiştirmeden gerçekleşen amansız sömürü, kısa zamanda, Osmanlı merkezi feodal toplumunun belkemiğini oluşturan tımar sisteminin çökmesine yol açmıştır.

Yeni Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntılarından geriye kalan topraklar üzerine kuruldu. Lozan'da emperyalizmin yarı-sömürgesi statüsü resmi olarak kabul edildi. Emperyalistler bunun karşılığında, dörde bölünen Kürdistan topraklarının bir bölümünü, Türk devletinin ilhak etmesine göz yumdular.

29 Ekim 1923 tarihinde kuruluşu ilan edilen Türkiye'nin ekonomik yapısı, yarı-feodal bir statüde kalarak emperyalistlerin yarı-sömürgesi oldu. İzmir İktisat Kongresi, ülkenin ekonomik

yapısının nasıl olacağını ve emperyalizmle olan bağıını bu şekilde karara bağladı. Emperyalizme bağlı ekonomik bir statüde ve oldukça cılız durumdaki komprador burjuvazi ve toprak ağaları, devlet imkanlarıyla palazlanmaya başladılar. Kemalist iktidar döneminde burjuvazi, sermayesinin güçsüzlüğü nedeniyle devlet olanaklarını kullanarak sermaye birikimini sağladı.

Demokrat Parti, (DP) hükümete geldiğinde ekonomik ve politik ilişkileri esas olarak ABD ile geliştirdi. Ve ülkeye sermaye girişinin önündeki engelleri önemli ölçüde kaldırdı. Bu süreç, emperyalist tekellerin komprador burjuvaziyle kurduğu ilişkilerle ülke içindeki hegemonyasını daha da geliştirdiği bir dönemdir. Truman Doktrini ve Marshall Programı çerçevesinde, sermayenin önündeki bürokratik engellerin kaldırılması DP tarafından bir devlet politikası olarak yürürlüğe konuldu. DP, 1954 yılında Yabancı Sermayeyi Teşvik Yasası çıkarttı. Bu yasayla, emperyalist tekeller ülkede istedikleri gibi yatırım yaparak ve ticareti geliştirerek, ekonomiyi denetim altına almış oldular. DP bununla da kalmadı, çıkartılan Petrol Yasası ile emperyalist tekellerin ülkede petrol aramasına da kapı açmış oldu. Bunu Madencilik Yasası izledi. Madencilik Yasası'yla özel girişimciliğin önü de açılmış oldu. Bu yıllarda TC, Kore Savaşı'na katılmış ve karşılığında da NATO'ya girebilmiştir. Böylece Almanya, Fransa vb.nin yanısıra ABD emperyalizminin de yarı-sömürgesi olmuştur.

DP döneminde, komprador burjuvazi ve toprak ağaları önemli ölçüde palazlandılar. Tarımda makineleşmenin gelişmesiyle toprakların önemli bir bölümünün işlenmesi sağlandı ve bu sayede toprak ağalarının sermaye birikimi daha da arttı. Üretimin artması, iç pazarı belli ölçüde canlandırırsa da emperyalizme bağlı bir ekonomik kalkınmanın uzun vadede istikrarlı bir rotada ilerlemesi mümkün değildi. Nitekim 1950 yılı ortalarında izlenen tarım politikası nedeniyle iç tüketim karşılanamaz duruma geldi. OECD ülkelerine olan borç 162.5 milyon dolara ulaşmış durumdaydı. Ve “kalkınma” için gerekli olan donanım ve

hammadde ithal edebilmek için sürekli dövizle ihtiyaç duyuluyordu.

1960'lı yıllar, Keynesçi ekonomik politikaların benimsendiği yıllardır. Bu ekonomik kalkınma model sonucu kamu alanında ekonomik yatırımlar arttı. Ayrıca bu dönem, “planlama”nın önemsendiği bir dönemdi. Emperyalist devlet iktisatçılarının hazırladığı ekonomik planlar, yarı-sömürge ülke hükümetlerinin önüne konuluyor ve bununla da kalkınmanın sağlanacağı şeklinde vaatlerde bulunuluyordu. Bu gelişmelerin ardından 1961 yılında çıkartılan bir kanunla, Devlet Planlama Teşkilatı kurulmuş ve Beş Yıllık Kalkınma Planı hazırlanmıştır.

Tüm yarı-sömürge ülkelerde olduğu gibi Türkiye’de de “kalkınma planlarının” hayata geçirilmesi, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlardan bağımsız, kendi iç dinamiğiyle olmuyordu. Tüm bu planlar, emperyalist sermayenin geri dönüşümünün garantisi esas alınarak yapılmaktaydı.

1960 askeri darbesinden sonra darbenin “demokratik bazı hakları getireceği” algısı yaratılmış ancak kitle hareketinin zorlamasıyla bir takım demokratik kırıntıların anayasaya konulduğu bu süreç de fazla uzun sürmemiştir. 1971 Askeri Darbesi, 1961 Anayasası’nda yer alan bu kısmi demokratik hakları tümüyle rafa kaldırmıştır.

1978 yılında TC içinden çıkılmaz büyük bir ekonomik kriz içindeydi. Uygulanmaya çalışılan hiçbir program, ekonomiyi düzeltmeye çare olmamıştı. 1979 yılında sadece bir ekonomik kriz başgöstermemiş, süreç aynı zamanda bir yönetememe krizi ile birleşerek ilerlemiştir. Yükselen devrimci durum işçi grevleri, öğrenci direnişleriyle birleşerek kitleleri sokağa dökmüştür.

Aynı süreçte emperyalist sermayenin uluslararası işbölümünü yeniden düzenlemesine paralel, yarı sömürgelerde bu düzenlemeye göre yeniden örgütlenmiş, emperyalizmin yarı sömürge pazarlarından biri olan Türkiye ekonomisi de bu sürece göre “yeniden yapılandırılmış”tır.

12 Eylül 1980 faşist darbesi bir yandan gelişen kitle hareketini bastırmak diğer yandan ise “yeniden yapılandırma programı”nı

hayata geçirmek için gerçekleştirildi. Darbe ile hem ekonomik hem siyasal alanda işçi sınıfı ve tüm emekçilerin aleyhinde kararlar alındı ve baskı daha da artırıldı. Mevcut sistem, neo-liberalizm kisvesiyle yeniden organize edilirken, emperyalistler ve Türk hakim sınıflarının çıkarları esas alındı. Bunun için işçiler, köylüler, küçük üreticiler, memurlar ile komünist ve devrimci örgütler, Kürt ulusal hareketi, demokrat yapılar, sendikalar, aydınlar vb. hedef alındı. Daha açık bir deyimle hem sınıfsal hem de ulusal baskı doruğa çıkarıldı.

21. yüzyılın ikinci yarısının sonlarından itibaren emperyalist sermayenin uluslararası alanda işbölümünü yeniden düzenlemesi aralarında Türkiye'nin de olduğu yarı sömürge pazarlarda belli değişikliklere yol açtı. Yarı sömürge pazarlarda uygulamaya konulan politikalar, bu ülkelerin ekonomik ve sosyal yapılarında önemli değişimlerin yaşanmasına neden oldu. Deyim yerindeyse emperyalist sermayeye bağımlı yarı sömürgelilik koşulları güncellendi ve yeniden üretildi. Bu güncellenme ve yeniden üretime paralel, yarı-sömürge yarı-feodal ekonomik yapı farklılaştı.

Kuruluşundan itibaren yarı-feodal, yarı-sömürge, ekonomik ve sosyal yapıya sahip Türkiye toplumunda yarı-feodal üretim ilişkileri baskın durumdayken, süreçle birlikte yarı-sömürge koşulların derinleşmesi ve feodal ilişkilerin çözülmesi beraberinde emperyalizme bağımlı kapitalizmi (komprador kapitalizmi) geliştirmiştir. Yarı-feodal üretim ilişkileri tasfiye edilmemekle birlikte zayıfladı ve hakim olma vasfını yitirdi. Günümüz Türkiye'sinde feodal kalıntılar halen var olmakla birlikte kapitalizm hakim hale gelmiş durumdadır.

Yaşanan süreç sadece ekonomik ve sosyal yapıyı değiştirmemiş aynı zamanda doğrudan üreticilerin koşullarında da belli değişimler yaşanmasına neden olmuştur. Örneğin Türkiye'de 1927 yılında küçük işletmeler de dahil olmak üzere toplam işletme sayısı 65.245'tir. Bunun % 43.59'u tarım, evcil hayvanlar, balık ve av ürünleri sanayidir. Burada çalışanların sayısı 256.855'tir. Dokuma sanayi, toplam işletmelerin %

14.34'ünü teşkil etmektedir. Çalışanların sayısı ise 548.025'tir. Maden sanayinde çalışanlar 19.232 kişi ve işletme sayısı ise 556'dır. Kereste ve ürünleri sanayi ve yan ürünleri sanayinde 7.986 işletme bulunmakla birlikte bu sektörde 24.264 kişi çalışmaktadır. Tarım ve dokuma sanayinde ise gerek işletmelerin gerekse çalışanların sayısı toplamın % 50'sine yakındır.

2021 yılına gelindiğinde Türkiye'de sanayi sektöründe 6 milyon 143 bin kişi (% 21.3) istihdam edildiği açıklanmıştır. Tarım ve sanayi alanları arasında fark 1 milyon 195 bin kişi sanayi lehine gelişim göstermiştir. Bu durum Türkiye toplumunun şehirleşme oranıyla uyumludur ve süreç içinde kapitalist üretim ilişkilerini geliştigiğine işaretler.

Türkiye toplumunda tarım alanında uygulanan emperyalist politikaların sonucunda tarımsal üretim ve ilişkiler hızlı biçimde çözülürken, bu çözülme sonucunda şehre göç eden iş gücü, kısmi olarak sanayi alanında ve ağırlıklı olarak hizmet sektörü ve dönemsel olarak da inşaat sektöründe istihdam edilmektedir.

Türkiye toplumunu yaşadığı değişime ve dönüşüme dair sayısız örnek verebilirim. Ancak bu veriler yeterlidir sanırım. Biraz önce ifade ettiğim gibi, partimizin sosyo-ekonomik yapının analizine dair yapmış olduğu çalışmalar kamuoyuyla paylaşılacaktır.

- Yarı-feodal, yarı-sömürge yapının süreç içinde yarı-feodal üretim ilişkilerinin çözülerek yarı-sömürge yapının daha da güçlendiğini, kapitalizmin hakim hale geldiğini ifade ettiniz. Bu, yarı sömürge yapı ve hakim hale gelen kapitalizmin niteliği hakkında neler söyleyebilirsiniz?

- Türkiye'de kapitalizmin gelişimi, ülkenin kendi iç dinamikleriyle olmamıştır. Sermaye birikimi, diğer kapitalizm yoluna giren ülkelerden farklı olarak emperyalizmin denetiminde ve sömürsünde gelişen bir yol izlemiştir. 1923'te Türkiye Cumhuriyeti'ni kuranlar, bir yandan sermaye güçsüzlükleri nedeniyle ilk birikimi, devlet olanaklarını kullanarak gerçekleştirirken diğer yandan da emperyalizmle geliştirdikleri

ilişki sonucu, emperyalizmin ülke içindeki acenteleri olarak komprador bir sınıf olarak gelişmeye başladılar.

Türkiye koşullarında burjuvazi ilk birikimini Ermeni, Rum ve Süryani soykırımı gibi yağma ve çökme üzerinden sağlarken, sermayesinin güçsüzlüğü nedeniyle devlet olanaklarını fazlasıyla kullandı. “Devlet eliyle burjuvazi yaratmak” denilen ve “milli sermaye” gibi propagandalarla sürdürülen bu süreç, gerçekte burjuvazinin sermaye güçsüzlüğü nedeniyle devlet imkan ve olanaklarını kendi ilk birikimini gerçekleştirmek, sömürsünü sürdürmek için kullanması olarak şekillendi. Burjuvazi, devlet olanaklarını kullanarak palazlandı. Kemalistler, 1923’ten sonra buna oldukça ağırlık verdiler. Devlet teşvikleri, ihaleler ticaret burjuvazisi için büyük bir olanak sağlıyordu. Osmanlı’dan devralınan bir sermaye birikimi güçsüz olduğu için burjuvazi daha çok ticaret yoluyla gelişip büyümeye başladı. Emperyalizmle yapılan anlaşmalarla, Türk ticaret burjuvazisi, emperyalistlerin ülke içindeki acentesi olarak kompradorlaştı. Komprador burjuvazi ve emperyalistlerin ülke içindeki temsilcileri, emperyalist ülke tekelleriyle kurdukları ortaklıklar ve emperyalist tekellerden aldıkları malları satarak son derece kârlı bir ticarete dönüştürdü ve sermaye edinmeye başladı.

TC devletinin kuruluşu ve Kemalist iktidarın ilk dönemlerinde komprador burjuvazi, İngiliz ve Fransız emperyalizmiyle ilişkilerini sürdürürken, 1935’lerden itibaren Alman emperyalizminin işbirlikçiliğini yapmıştır. Komprador burjuvazi, önceleri emperyalist ülkelerden mal getirip satarak zengin olan ticaret burjuvazisi, bu sefer montaj sanayiye geçerek daha büyük bir kazanç elde etmeye başladı. Daha önce bütün olarak getirilen mallar, montaj sanayiine geçilmesiyle parça parça alınarak kurulan orta düzeyde fabrika ve atölyelerde birleştirilerek satılmaya başlandı.

Tarım alanında makineleşmenin gelişmesi, üretim alanlarının genişlemesini de birlikte getirdi. Böylece ticarete ve bankacılığa doğru bir sermaye aktarımı da gerçekleşti. Komprador

burjuvazinin gelişip güçlenmesinde tarım alanından yapılan sermaye aktarımları oldukça etkili olmuştur.

Bir toplumsal yapı, bağrında meta ekonomisi taşıyorsa, bu toplum, süreç içinde kendi kendine yeterli kapitalist bir ekonomi haline gelebilecektir. Ülkemizde feodalizmin tasfiye edilmesi bir burjuva devrimle mümkün olmamıştır. Osmanlı İmparatorluğu, merkezi feodal bir sistemdi. Rüşeym halinde de olsa gelişen kapitalizm, yukarıdan emperyalizm tarafından önü kesildiği için kendi iç dinamikleriyle gelişme şansı bulamamıştır. Tersine feodal üretim ilişkileri korunmuş ve emperyalizmin sömürsünün sürgit devamı için yeni koşullara göre yeniden üretilmiştir. Bu durum Kemalistlerin önderliğinde kurulan TC için de geçerli olmuş yarı-feodal üretim ilişkileri uzun bir süre hakimiyetini korumuştur. Ancak süreç içinde yarı-feodal üretim ilişkileri çözülmüş, kapitalist üretim ilişkileri hakim hale gelmiştir.

Bu noktada önemli olan soru, yarı-feodal ilişkilerin nasıl çözüldüğüdür. Ülkemizde emperyalist sermayenin, ülkenin en ücra köşesine kadar girdiği ve tüm üretim birimlerini etkisi altına aldığı 100 yıllık bir sürecin sonunda yarı-feodal sistemi sancılı da olsa bir çözülmeye doğru ittiği açıktır. Ancak bu, tüm feodal kalıntıların tasfiye olduğu anlamına gelmemektedir. Diğer yandan bu toplumsal yapı, feodal sistemin kendine yeterli doğal ekonomisinin temellerini yıkmıştır.

Emperyalist sermayenin ve ona tabi olan Türk devletinin uygulamaya koyduğu bu politikalar, daha önceki yıllarda kırsal alanda üretim ilişkisinin -yani feodal ekonominin- ağır ve sancılı bir şekilde de olsa giderek çözülmesi sürecini görölmemiş bir şekilde hızlandırmıştır.

Emperyalist sermaye, kendi iç çelişkileri ile kapitalist gelişim sürecinin ilk aşamasında olan Türkiye’de bu süreci iki zıt yönde etkilemiştir.

Birinci olarak, emperyalist sermaye doğal ekonomiyi sarsarak, yerel pazarları birleştirerek, proletaryayı yaratarak, meta dolaşımını ve giderek meta üretimini yaygınlaştırarak ve 1970’ler sonrasında olduğu gibi doğrudan sanayi yatırımlarına başvurarak

yıkıcılık görevini üstlendi. Böylece kapitalist gelişim sürecini kendisine tabi ve bağımlı hale getirmiştir. Kapitalist gelişimin objektif şartlarını hızlandırmıştır.

Öte yandan emperyalist sermaye Türkiye’de hammaddeleri talan ederek, borçlandırarak, biriken ilk sermayeyi çekip götürerek, var olan üretim ilişkilerini kendi çıkarları doğrultusunda değiştirip yeniden üreterek ve ulusal bir sanayinin gelişmesini engelleyerek kapitalizmin gelişmesinin önüne dikilmiştir. Toplumsal emeği, kendi denetiminde olan bu geri üretim ilişkileri içine hapsedmeye çalışmıştır.

Emperyalist sermayenin bu iki zıt yönlü etkisi, kendi iç çelişkisidir. Bu iç çelişki, emperyalist sermayenin sömürüsü altındaki yarı-feodal, yarı-sömürge Türkiye toplumunu da doğrudan doğruya etkilemiş, Türkiye’nin ekonomik ve sosyal yapısında niteliksel değişimlerin yaşanmasına (objektif olarak) neden olmuştur. Yarı-feodal üretim ilişkilerinin hakimiyeti çözülmüş, komprador kapitalist üretim ilişkileri ekonomik ve sosyal yapıda hakim hale gelmiştir.

Bu süreç, emperyalist kapitalizmin sömürünün doğal, kaçınılmaz ve kendiliğinden bir sonucu olarak yaşanmıştır. Bu gerçeği İbrahim Kaypakkaya yoldaş da Lenin’in Emperyalizm kitabından yaptığı alıntılarla genel olarak ifade etmektedir. Kaypakkaya yoldaş, Türkiye gibi ülkelerde emperyalist sömürünün feodal ilişkileri doğal, kaçınılmaz ve kendiliğinden bir şekilde çözdüğünü ve gelişen kapitalizmin ise emperyalizme bağımlı komprador bir kapitalizm olduğunu ifade etmektedir.

Burada bir noktanın altını önemle çizmek gerekir. Türkiye’de yarı-feodalizmin çözülmesi tespitinin yapılması “emperyalizme ilericilik” atfetmek değildir. Tam tersine yaşanan emperyalist sermayenin “karakteri ve amacı” doğrultusunda sömürüsünü arttırma ve genişletmesine yol açmıştır. Bu ise objektif olarak “kapitalizmin gelişmesi ve feodal ilişkilerin kısmen çözülmesi, emperyalist sömürünün işleyişinin **“doğal, kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan sonucu”** olarak ortaya çıkmıştır.

Kaypakkaya'nın bu çözümlemesi beraberinde emperyalist sermayenin sömürsünü artırmak için amacıyla attığı her adımın (aralarında sanayi sermayesi başta olmak üzere doğrudan sermaye yatırımlarının yoğunlaşması vb.) kapitalizmin gelişmesine neden olacağına işaret etmektedir. Bu gelişme, emperyalist sermayenin özellikle doğrudan sanayiye yatırılan yatırımlarının büyüklüğüne ve yoğunluğuna paraleldir. Diğer bir ifadeyle emperyalist sermaye sömürsünü artırmak için daha fazla yatırım yaptıkça, tali olarak da kapitalizmi geliştirmiştir. Gelişen bu kapitalizm ise emperyalizme tabi, komprador kapitalizm olmuştur.

Türkiye'de yarı-feodalizmin çözülmesi ve komprador kapitalizmin gelişimi ise Türk hakim sınıfların kendi aralarındaki ilişkileri de etkilemiştir. Yarı-feodal üretim ilişkilerinin tasfiye edilmemekle birlikte zayıflaması, Türk hakim sınıfların devlet iktidarındaki politik konumlanışını da belirlemiştir. Komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları iktidarında, toprak ağalarının etkisi zayıflamış, komprador bürokrat burjuvazinin ağırlığı artmıştır.

Komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları iktidarında, emperyalist sermayenin yarı-sömürge Türkiye pazarına yönelmesi, sermayenin yoğunlaşmasına ve merkezileşmesine paralel tefeci tüccar sermayesinin sanayi sermayesiyle daha fazla bütünleşmesine neden olmuştur. Bu ise hakim sınıf iktidarı içinde komprador bürokrat burjuvaların etkinliğini artırmıştır. Ancak bu durum Türk hakim sınıf klikleri içinde çelişkileri ortadan kaldırmamıştır. Özellikle komprador bürokrat burjuvaların her birisinin doğrudan bağımlılık ilişkisi olduğu emperyalist sermaye tekellerinin çıkarları doğrultusunda hareket etmeleri bu çelişkinin zeminini oluşturmuştur. Öte yandan günümüz koşullarında ekonomik olarak komprador kapitalizm hakim olmasına rağmen hala feodal kalıntılar varlığını ve etkisini sürdürmektedir.

“Devrimizin niteliği Demokratik Halk Devrimi olmakla birlikte özü toprak devrimi değildir!”

- Ekonomik sosyal yapıda yaşanan değişim ve dönüşüme paralel Türkiye’de “devrimin niteliği” ve “devrimin yolu” konusunda ne gibi değişiklikler oldu? Bu konuda partinizin görüşleri nedir?

- Bir devrimin başarısı için o ülkenin sosyal ve iktisadi yapısının doğru bir temelde ele alınması zorunludur. Bu konuda yapılacak yanlış veya yetersiz değerlendirmeler, devrimin niteliği, hedefleri, mücadele biçimleri ve görevleri gibi birçok konuda gerçeklerle uyumlu olmayan sonuçlara varmayı kaçınılmaz hale getirir.

Türkiye devriminin niteliğini belirlemek için SBKP ve ÇKP gibi zafer kazanmış devrim süreçlerine bakmak önemlidir. Pek tabi ki bu devrimleri incelerken dogmatik-şabloncu yaklaşımlara düşmemek için var olan nesnel koşulların doğru bir analiz etmek gerekir.

Gerek Rus devrimi ve gerek Çin devrimi süreci, günümüz Türkiye devrimi açısından değerlendirildiğinde benzerlikler ve farklılıklar taşımaktadır. Günümüzde Türkiye toplumu ne dönemin Rusya’sı ne de Çin’idir. Yarı-sömürge ve iktisadi yapıda kapitalizmin hakim olduğu Türkiye devriminin niteliği Demokratik Halk Devrimi olmakla birlikte özü toprak devrimi değildir. Proletarya önderliğinde gerçekleşecek olan Demokratik Halk Devrimi, ülkemizin demokratikleşmesini-siyasal özgürlüğünü hedefleyecektir. Bu anlamıyla anti-emperyalisttir. Başta ulusal sorun olmak üzere kadın sorununu, baskı altında olan dinler ve inançlar sorununu, azınlık milliyetler sorununu vb. demokratik hak ve özgürlüklerle ilgili tüm sorunları çözmeyi hedeflemektedir. Ve giderek sosyalizmin inşa sürecinde derinleşerek ilerleyecektir.

Unutmamak gerekir ki, çağımız, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu çağda, burjuvazi ilerici rolünü yitirmiştir. Dolayısıyla yukarıdaki deneyimlerde de görüldüğü gibi tüm

demokratik görevler ancak proletarya önderliğinde yürütülecek Demokratik Halk Devrimi'yle gerçekleştirilebilir.

Bu durumda şu sorulara yanıt aramamız gerekir: Bugün Türkiye ve Türkiye Kürdistanı coğrafyasında yukarıdaki deneyimlerde ifade edilen ve geniş yığınların istemleri haline gelen demokratik talepler var mıdır? Bu soruya “evet” yanıtını verebiliriz. Başta emperyalizmden kurtuluş ve Kürt ulusal sorunu olmak üzere, kadın sorunu, din ve vicdan özgürlüğü sorunu vb. gibi Demokratik Halk Devrimi'yle çözüme kavuşacak birçok görev karşımızda durmaktadır. Bu bir.

İkincisi, Türkiye'de iktisadi yapıda tam da Rusya'da olduğu gibi hakim olan üretim ilişkisi, kapitalist üretim ilişkileridir. Ancak ekonomik, kültürel, din-inançsal bakımından bir önceki toplumun feodal kalıntıları da önemli oranda varlığını korumaya devam etmektedir.

Ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin, kadın hareketinin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi sürmekte; din ve vicdan özgürlüğü talepleri gündemdeki yerlerini korumaktadır. Kısacası ülkenin emperyalizmden kurtuluşu ve toplumun demokratikleştirilmesi işçilerin, köylülerin, emekçilerin, bir bütün ezilen halkın öncelikli sorunudur.

- Yarı-sömürge kapitalist ülkelerde Demokratik Halk Devrimi mümkün müdür?

- Mümkündür. Türkiye'nin iktisadi olarak kapitalist bir ülke olması, Demokratik Halk Devrimi'ni geçersiz kılmaz. Çünkü; birincisi Türkiye, yarı-sömürge bir ülkedir. Dolayısıyla anti-emperyalist mücadele, devrimin ana görevlerinden biridir. İkincisi Türkiye'de burjuva anlamda bir demokratik devrim gerçekleşmemiştir. Kapitalist üretim ilişkilerinin hakimiyeti, Demokratik Halk Devrimi'nin görevlerini daraltmıştır ama bu devrimin gerekliliğini ortadan kaldırmamıştır.

Özetlersem şu görevler karşımızda durmaktadır:

a- Emperyalizmden kurtuluş.

- b- Kürt ulusal sorununun çözümü ve tüm azınlık milliyetlerin haklarının güvence altına alınması.
- c- Erkek egemen bakış açısından dolayı yaşamın her alanında başgösteren kadın-erkek eşitsizliğinin giderilmesi ve öz itibarıyla cinsiyetçi bakış açısına son verilmesi.
- d- Ülkenin demokratik bir niteliğe kavuşturularak sosyalizmin inşası için gereken ön koşulların yaratılması.
- e- Din ve vicdan özgürlüğünün sağlanması.
- f- Tüm demokratik hakların güvence altına alınması.
- g- Fikir ve örgütlenme özgürlüğü sağlanarak toplumun demokratikleştirilmesi.

Bu talepler dikkate alınmadan “her şey sosyalist devrimle çözülür” gibi yaklaşımlar, subjektif istemlerimizi geniş yığınlar dayatmaktan başka bir anlam ifade etmez. Elbette burada sözünü ettiğimiz, geniş yığınların demokratik ve meşru talepleridir. Komünistler, geniş yığınların demokratik istemlerini gözardı edemezler. Bilakis, yığınlar ancak bu somut talepler üzerinde birleşik bir kuvvet haline getirilebilir. Burada önemli olan tüm bu demokratik taleplerin proleter bir bakış açısıyla ele alınması ve siyasal iktidar perspektifinden sapılmamasıdır.

Devrimci savaşıımız, tüm demokratik talepleri program ve taktiklerinde barındırmak zorundadır. Devrim mücadelemizin asgari programı olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesi ise bu anlamda somut talepleri içermesi bakımından daha özel bir yere sahiptir. Demokratik Devrimin toprak reformu yanında, emperyalizme karşı bağımsızlık, ezilen ulusların Özgürce Ayrılma Hakkı ve ulusların tam hak eşitliği konusunda, yine kadınların hak eşitliği konusunda büyük görevlerle yükümlü olması onun doğası gereğidir. Tüm bu sorunların demokratik devrim mücadelesinde her dönem kaplayacakları yer ve önem, rastgele değil tam da ülkenin hakim çelişki ve gündemleriyle belirlenecektir.

Gelinen aşamada yukarıda da ifade ettiğim gibi Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda köylülük, toplam nüfusun çok az bir kısmını oluşturmaktadır. Nüfusun ezici bir çoğunluğu şehirlerde

(ve özellikle büyük şehirlerde) yaşamaktadır. Dolayısıyla nüfus olarak sürekli zayıflayan bir güçten söz etmekteyiz. Bu gücün zayıflaması, onun sınıf savaşımı içindeki yerinin yeniden sorgulanmasını gerekli kılmaktadır. Buradan artık toprak ve tarım eksenli sorunların olmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Zira yaşanan tüm değişimlerle birlikte bu sorunlar da Demokratik Halk Devrimi kapsamında çözülmesi gereken görevlerdir.

“Devrim kuşkusuz şiddetle, silah zoruyla gerçekleştirilebilir!”

- Kongrenizde Türkiye’de çelişmeler ve baş çelişki tespitlerinizde de belli değişiklikler gerçekleştirmiş durumdasınız. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

- Evet, 2. Kongremiz başlıca çelişmeler ve baş çelişki konusunda da partimiz görüşlerini yeniledi. Her şeyden önce genel olarak çelişmeler ve baş çelişki sorununun doğru tespiti, materyalist diyalektik bir yaklaşımla mümkün olabilir. Doğada, toplumlarda yaşanan tüm gelişmelerin, değişimin temelinde iç çelişmelerin varlığı yatmaktadır. Bu demektir ki; çelişkiler iradi müdahalelerle yaratılamaz. Çünkü onlar, objektif olgulardır. Yani bize rağmen vardır. Bizim görevimiz, bilimsel bir yöntemle onları keşfetmek ve süreçte var olan tüm çelişmelerin çözümünü de etkileyecek olan “ana çelişki”yi belirlemektir.

Bu konuda uluslararası komünist hareketin tarihi tecrübeleri bakımında en net belirlemeyi Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi yapmıştır. Çin’in iktisadi ve siyasi yapısını yarı-sömürge yarı-feodal olarak değerlendiren ÇKP, Demokratik Halk Devrimi sürecinde feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişkiyi “baş çelişki” olarak belirlemiştir. Bu MLM yaklaşımı dün olduğu gibi bugün de her Maoist parti kendi ülkesinin somut koşullarına uygulamalıdır. Bu anlayışın şekillenmesine yol açan nesnel zemini doğru bir tarzda kavrayabilmek için Başkan Mao’nun bu konuya dair analizini incelemekte fayda vardır. Burada asıl önemli olan, izlenmesi gereken bilimsel yöntemdir. Başkan Mao’nun bilimsel yönteminden hareket ettiğimizde birincisi devrimimizin izleyeceği yol, Demokratik Halk

Devrimi'dir. Ülkemizde iktisadi olarak komprador kapitalizm hakim olmasına rağmen hala feodal kalıntılar varlığını sürdürmektedir. Başta Kürt ulusal sorunu, kadın sorunu olmak üzere Demokratik Halk Devrimi'yle çözülmesi gereken bir dizi demokratik görev vardır. Proletarya önderliğinde emekçilerin, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin, kadınların, LGBTİ+ bireylerin birliği ancak bu demokratik talepleri içeren bir devrim perspektifiyle sağlanabilir.

İkincisi ise bugün var olan başlıca çelişmeler arasında birden fazla çelişmenin daha görünür hale geldiği bir gerçektir. Bugün temel çelişki, emperyalizm, komprador kapitalizm, feodal kalıntılar ile geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Demokratik Halk Devrimi sürecinde ise baş çelişki, komprador kapitalizm, feodal kalıntılar ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki olarak ortaya çıkmış durumdadır.

- 2. Kongreniz, Türkiye'de Demokratik Halk Devrimi'nin yolunun kendine has özgünlükler taşıdığı görüşünü ileriye sürüyor. Bunu biraz açar mısınız?

- Kongremizde bu konu detaylıca tartışıldı. Kongre duyurumuzda da ifade ettiğimiz gibi Türkiye'nin sosyal ve ekonomik yapısının tahlilinden hareketle Türkiye'de başlıca çelişmeler ve baş çelişkinin değişmiş olduğunu analiz ettik. Bu analiz sonucunda Türkiye devriminin Demokratik Halk Devrimi aşamasında bulunduğu sentezine ulaştık. Bu sentezin ise ancak ve ancak silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirilebilir olduğunun bir kez daha altını çizdik.

Dolayısıyla 2. Kongre irademiz, Türkiye devriminin enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının başarılı devrimleriyle bir ve aynı çizgiyi izlemeyeceğini, kendine has özgünlükleri olduğunu teyit etti. Önemle belirtmek isterim ki, bu gündem, partimiz açısından yeni tartışılan bir gündem değildir. Yani birden bire ortaya çıkmış bir tartışma değildir.

Partimizin 2002 yılında gerçekleştirdiği 7. Konferansı'nda kararlaştırılan ve 2007 yılında gerçekleştirdiği 8. Konferansı'nda

tartışması sürdürülen; *“Devrimimiz kendine has özgünlükler taşıyacaktır. Türkiye’de Halk Savaşı, gerilla savaşı önceki örneklerinin aynısı olmayacaktır. Türkiye’nin kendine has özellikleri, bulunduğu bölge itibariyle farklılıkları vardır”* çizgisinin somut ürünü olarak kararlaştırılmış durumdadır.

Unutmamak gerekir ki, ülkemizde, yüz yılı aşkın bir süredir yarı sömürgelik koşulları devam etmektedir. Bu sürede feodalizm, devrimci bir temelde tasfiye edilmese de Türkiye gelinen aşamada toplumsal üretici güçlerin emeklerinin gasp edilme biçimi ağırlıkla ücretli iş gücü temelinde gerçekleştirildiği kapitalist bir ülke haline gelmiş durumdadır. Feodal üretim ilişkileri önemli ölçüde çözülsede, emperyalizm, onların uşakları ve işbirlikçileri tamamen tasfiye edilmemiştir. Feodal kalıntıların kökten tasfiyesi ise Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşecektir.

Ülkemizdeki devrimin ikili görevi vardır. Bunlar, iç içe geçmiştir. Demokratik ve bir sonraki aşama olarak Sosyalist Devrim. Demokratik Devrim, işçi sınıfının önderliğinde, yoksul köylülük ve emekçi sınıfların devrimci, demokratik iktidarı (diktatörlüğü) olacaktır. Ve ardından işçi sınıfının, emekçi kır ve şehir kitlelerine dayanan proletarya diktatörlüğüne geçilmesi yolunu izleyecektir.

Devrimin önüne engel olan emperyalizmle olan tüm bağlar ve ayrıcalıklar, uşakları ve onların sosyal dayanakları olan geri ve gerici üretim biçimi ve ilişkileri temizlenmeden, dayandıkları sınıflar ve onların siyasal rejiminden (faşist diktatörlüğünden) kurtulmadan, ne ülkenin demokratikleşmesi ve ulusal sorunun çözülmesi ne toplumun demokratikleştirilmesi ne de üretici güçler ve üretim ilişkilerinin özgürce gelişmesi sağlanabilir. Bunlar yapılmadan da sosyalizme geçilemez. Sosyalizmin maddi temellerinin geliştirilmeden sosyalizmin inşasında başarılı olunamaz.

Önümüzdeki devrimin niteliğinden hareketle, doğal olarak devrimin yolu da kendine özgü gelişecektir. Devrim kuşkusuz şiddetle, silah zoruyla gerçekleştirilebilir. Devrimci sınıf

hareketlerinin tarihine bakıldığında bunun iki yolu olduğu açıktır. Biri, kapitalizmin pek fazla gelişmediği sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kırsal alanları temel alan, uzun süreli bir silahlı mücadele, halk savaşı yoluyla iktidarın ele geçirilmesi; diğeri, kapitalizmin egemen olduğu (orta, ileri veya emperyalist) ülkelerde şehirleri, sanayi merkezlerini temel alarak işçi sınıfının içinde çalışmayı esas alarak, sınıfın ve emekçi kitlelerin desteğini alarak silahlı ayaklanmayla siyasi iktidarı ele geçirme yoludur. Sonuçta her iki yol da devrimci şiddet ve silahların gücünü gerektirmektedir.

Sınıf düşmanları, iktidarlarını silah gücüyle sürdürüyor ve ayakta tutuyor. Bu durumda proletarya ve emekçiler de ancak silahlı güçle iktidarı ele geçirebilirler. Kuşkusuz farklı ülkelerde, farklı tarihsel süreçler ve bunların yarattığı özgünlükler olabilir ve biçim bakımından bu özgünlükler olacaktır. Genel kurallar elbette birer şablona dönüştürülemez. Özgünlüklerin olduğu yerler veya tarihi koşullarda ona özgün biçim ve taktikler de olacaktır. Ve komünistler buna göre hareket etmek durumundadır.

“Her devrimin, kendine özgü yanları vardır!”

- ***“Genel kurallar elbette birer şablona dönüştürülemez. Özgünlüklerin olduğu yerler veya tarihi koşullarda ona özgün biçim ve taktikler de olacaktır” ifadelerini kullandınız. Burada Türkiye devriminin Ekim ve Çin devrimlerinden farklı bir yol izlemeyeceğinden mi bahsediyorsunuz?***

- Evet. Devrimler reçeteyle yapılamaz. Her devrimin üzerinde yükseldiği çelişkilerden ve dolayısıyla özgünlüklerden bağımsız değerlendirilmemesi gerektiğini düşünüyoruz. Belli başlı olmazsa olmazlar olan komünist partinin önderliği, silahlı mücadelenin vazgeçilmezliği vb. yanında her devrimin kendine özgü yanları vardır ve olacaktır da. Bu nedenle günümüz yarı-sömürge, komprador kapitalist ülkeleri gerilla savaşına gözlerini kapamamalı ve onu silahlı ayaklanma çizgileriyle uyumlu hale getirerek yararlanmalıdır. Bugünün silahlı ayaklanmalarının Rusya’da Ekim devriminin gerçekleştiği kadar nispeten kısa

sürekli bir çarpışmadan sonra zafere imza atacağı da düşünülmemelidir. Sınıf mücadelesi, bu ülkelerdeki ayaklanmaya dayalı devrimin yenilgisi durumunda, kırlara çekilerek ve kırlardaki gerilla savaşıdan devrim için yararlanma ya da devrimi kırlarda soluklandırarak yeniden kente dönme gibi bir çizgiyi de dayatabilir. Ve hatta öyle durumlar olabilir ki, sınıf mücadelesini kıra taşımak bile olanaklı ya da zorunlu hale gelebilir. Rusya’da eğer yaşamın devrimci pratik eylemi, bunu Rus komünistlerine dayatmadıysa, bu, Rusya’nın o tarihsel evredeki koşullarının devrimin lehinde olmasındandı. Aynı şey, İç Savaş açısından da böyleydi. Rus devrimcileri, devrimin şehirdeki güçlü olan ayağından aldıkları güçle harekete geçip kırdaki nispeten zayıf olan devrim ayağına yaslanmayı stratejilerinin temeli haline getirmediler. Yani gerillaya stratejik bir rol biçmek yerine, onu destekleyici taktik rolde ele aldılar.

Günümüz dünyasında yarı-feodal, yarı-sömürge ve yarı-sömürge kapitalist ülkelerde durum Ekim ve Çin Devrimi koşullarından farklıdır. Bu nedenle tek bir mücadele biçiminden değil, içiçe geçen mücadele biçimlerinden bahsetmek gerekir. Kuşkusuz yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin yolu kırları esas alan Halk Savaşı stratejisidir. Kapitalist ülkelerde devrimin yolu şehirleri merkez alan Silahlı Halk Ayaklanması’dır. İki strateji birbirini dışılamaz. Kırlara dayanan mücadele, şehirleri önemsemelidir. Şehirlere dayalı mücadele, kırları dikkate almalıdır. Günümüz dünyasında mücadele ve çelişkiler o denli karmaşık ve iç içe geçmiş durumdadır ki, devrim süreci içinde hem ayaklanma ve hem de kırlara dayalı gerilla stratejisinin uygulanabilirliği söz konusu olabilir.

O halde, devrimin komünist partisinin önderliğinde şiddet yoluyla, silahların gücüyle gerçekleştirileceğini asla akıldan çıkarmamak gerekir. *“Çok uluslu ülkemizde, kapitalist üretim ilişkileri ağırlık taşımaktadır, kapitalizm egemen durumdadır, doğal olarak şehirlerdeki faaliyetler ağırlık taşıyor”* düşüncesinden hareketle silahlı mücadele reddedilemez. Şehirlerde, şehir askeri komitelerimiz/şehir gerillalarımız

olacaktır. Yukarıda belirttiğimiz gibi eylemler yapılacağı gibi bir ayaklanma döneminde bu güçlerimiz düşmana karşı devrimi askeri yönde yönetecek güçte olmak zorundadır.

Unutmamak ve asla akıldan çıkartmamak gerekir ki, sınıf düşmanımız burjuvazi 20. yüzyılın başındaki burjuvazi değildir; devrimlerle sarsılarak bilendi, yenildi ve yeniden ayağa doğruldu; hatalarının sonuçlarından öğrendi ve tecrübe edindi. Bu, onu devrimler karşısında daha da sert, amansız ve birleşmiş güçleriyle çarpışmaya itmektedir. Ve özellikle bu koşullarda gerilla savaşı, ayaklanmanın bir taktiği olmayı gerektirmektedir. Bu hem kent ve hem de kır gerilla savaşı için de böyledir. Bu ülkelerde kentle kırın eşgüdümüne giden savaş yolu, geleceğin özgün taktiği olmayı gerektirmektedir. Ama her halükârda geleceğin devrimi, buralarda basamaklarını tıpkı ve bütünüyle Ekim ve Çin devrim deneylerindeki gibi tırmanmayacak, mutlaka gelişmede ve sınıf mücadelesinde özgün ve yeni olanı kendi teorisine katacaktır. Nasıl ki, uzun süreli ve dağınık halk gerilla savaşı, temel çizgileriyle aynı olmasına karşın, teoriye, gelişmenin vardığı boyutu hesaba katarak yeni taktikleri katmayı gerektiriyorsa, devrime uzanmak isteyen her yarı-sömürge kapitalist ülke devrimi, bu lehte etmenleri devrim teorisine katarak başarılı olacaktır.

“Cephe politikamız, değişen koşullara uygun olmak zorundadır!”

- Demokratik Halk Devrimi sürecinde eylem birlikleri, ittifaklar ve cephe politikasına dair de bir soru yöneltmek istiyorum. Kongreniz bu konuları tartıştı mı? Tartıştıysa nasıl sonuçlara ulaştı?

- Evet bu soru 2. Kongremizin gündemleri arasındaydı ve tartışıldı. Hemen herkes tarafından kabul edilecektir ki, sınıf mücadelesi hiçbir zaman düz bir rota izleyerek hedefine ulaşmaz. Her ülkenin ekonomik ve toplumsal yapısı, devletin niteliği, sınıflar ve bu sınıfların kendi aralarındaki çatışma ve çelişkiler, devrimin hedeflerini belirlemede büyük bir öneme sahiptir. Bu,

aynı zamanda, komünist partilerin oluşturacakları programlar açısından da önemlidir. Her komünist partisinin sahip olduğu asgari ve azami bir program vardır. Bu programlar, KP'lerin sınıf mücadelesindeki stratejisini ve mücadele biçimini belirlemede önemli bir yerde durur.

Dünyadaki tüm komünist partilerin nihai hedefi, tek tek ülkelerde gerçekleştirecekleri devrimler sonucu bütün ülkeleri **birleştirerek**, sınıfsız bir dünya yaratmak için mücadele etmektir. Bundandır ki, Lenin *“devlet de bir gün sönecektir”* derken sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurulmasını nihai hedef olarak göstermiştir. Tüm ülkelerde komünist partilerin sınıf mücadelesinde alacağı yol, eylem birlikleri, ittifaklar ve cephe oluşturulmadan ilerlemez. Ayrıca Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun, işçi sınıfının ancak diğer emekçi katmanlarla birleştiğinde devrimi gerçekleştirebileceği tezi hala geçerlidir. Diyalektik bir kanun olarak hiçbir şey sonsuza kadar kalıcı değildir. Her şey, birlik ve çatışma içindedir. Eylem birlikleri, ittifak ve cephe de kalıcı değil, geçicidir. Hedefine ulaştığında misyonu biten anlaşmalardır.

Dolayısıyla ister eylem birliği ister ittifak isterse de cephe olsun tüm bunlar kısa, orta ve uzun süreli anlaşmalardır. Bir neden ve hedef için masaya oturan taraflar, karşılıklı anlaşarak, tavizler vererek hedefte birleşerek harekete geçerler. Biraraya gelmede belirleyici olan kıstas, tüm bileşenlerin birbirlerini siyasi olarak tanımaları ve kabul etmeleridir.

Eylem birlikleri, ittifaklar ve cephe, bunların tümü, esas olarak güçlerin birleştirilmesidir. Komünist partisinin devrim mücadelesinde kendi dışında devrimci, yurtsever ve ilerici gördüğü güçlerle biraraya gelme eylemidir. Elbette ki mesele sadece bir güç sorunu değildir. Bu, aynı zamanda komünist partilerden bağımsız, gücü ne olursa olsun, aynı mevziye yürüyen güçlerle ortaklaşma meselesidir. Komünist partiler, öncü güç olarak, işçi sınıfıyla birlikte, toplumun diğer güçlerini de kazanmak zorundadır. Kazanma, her zaman tek bir eylem üzerinden olmaz. Bunun gerçekleşmesi her ülkede farklı olmuştur. Kapitalist emperyalist bir ülkede kazanılacak sınıf ve

ara katmanlar ile sömürge, yarı-sömürge bir ülkede kazanılacak sınıf ve ara katmanlar bir ve aynı değildir.

Her eylem birliğinin, ittifakın ve cephenin hedef ve içeriği de bir ve aynı değildir. Bu durum hem bu güçlerin niteliğiyle hem de ulaşmak istedikleri hedeflerle doğrudan ilintilidir. Devleti yıkmak için biraraya gelecek güçlerle; reform, işçi hakları, politik tutsakların özgürlüğü ya da kadın hakları vb. gibi kazanımlar için biraraya gelecek güçler açısından bu önemlidir. Eylem birliği, ittifak ve cephe oluşumlarında karşılıklı anlaşma sağlandıktan sonra onu meydana getiren güçlerin kendi bağımsızlıklarını korumaları esastır. Oluşturulan birliklerin dışında hiçbir güç bir diğer gücün kendi gündemlerine müdahale edemez. Eylem birliği, ittifak, cephe oluşumlarında yapılan anlaşmaların toplamı belirlenen hedefe varmada alınacak yolla sınırlıdır.

Tüm oluşumların temel ilkelerinden biri de bağımsız ajitasyon ve propagandadır. Bağımsız ajitasyon ve propagandadan anlaşılması gereken, anlaşma sağlanan oluşumun dışında, her parti ve grubun, bunun dışında kalan kendi hedeflerini açık olarak propaganda etmesidir. Ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesinden anlaşılması gereken, oluşan eylem birliği ya da ittifak hakkında, onu zayıflatan söylemlerde bulunmamayla sınırlıdır.

Önceden tüm ayrıntıları üzerine yapılan bir anlaşmadan ve ilkesel konular dışında alınacak kararlara uyma sözü verildikten sonra çoğunluğun aldığı kararları eleştirmek, eylem birliği veya ittifakların ruhuna terstir. Bu, partimizin özel olarak önem verdiği bir konudur. Bu temelde bir eylem birliğinin gerçekleşebilmesi için halk saflarındaki örgüt ve partilerin kendi aralarında halk demokrasisini uygulamaları, “propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik” ilkesini kayıtsız şartsız kabul etmeleri gerekir.

Partimizin bu belirlemesi sadece eylem birlikleri için geçerli değildir. Bu doğru yaklaşım, ittifaklar ve cephe anlayışı için de geçerlidir. Eylem birlikleri nispeten daha kısa zaman dilimlerini kapsayan oluşumlardır. Bu durum, eylem birliklerinin nispeten tek gündemli ve bir hedefe kilitlenmesiyle de alakalıdır. Hedef

somuttur. Neye kilitlenmişse onu kapsar ve belirlenen hedefe ulaşıldıktan sonra da sona erer. Partimizin de içinde yer aldığı onlarca eylem birliği pratiği, bunu somut olarak göstermiştir.

Komünist partinin dahil olduğu ittifaklar nispeten daha uzun vadeli birlikteliklerdir. Muhtevası, kapsamı ve hedefi onu oluşturan güçlere bağlıdır. İttifaklar, eylem birliklerine göre kendi içinde merkeziyetçiliği daha fazla olan oluşumlardır. Bunun nedeni, uzun vadeli ve içeriğinin kapsadığı hedeflerin fazlalığıyla doğrudan ilintilidir. İttifaklarda, uyulması gereken kurallar, ajitasyon ve propaganda onu meydana getiren güçlerce belirlenir ve hayata geçirilir.

Cephe ise bir sınıf ittifakıdır.

- Partinizin cephe anlayışına yönelik bir tartışma yaşandı mı? Sonuç olarak bu konuda 2. Kongrenizin görüşleri nelerdir?

- Kongre gündemlerimiz arasında partimizin cephe anlayışına dair bir tartışma da vardı. Kongremizin bu gündeme dair ele alışının sınıf mücadelesinin durağan ve dogmatik olmadığı anlayışından hareketle olduğunu söyleyebilirim. Bilineceği üzere sınıf mücadelesi, zengin tarihi tecrübelerle doludur. Evrensel ilkelerin dışında, devrimi gerçekleştirmiş her ülkenin kendi mücadelesinden çıkardığı dersler de vardır. Rusya, Çin, Vietnam, Bulgaristan, Arnavutluk, Yunanistan vb. ülkelerde oluşturulan ittifak ve cepheler bir ve aynı olmamıştır. Her ülkenin içinde bulunduğu şartlar, sınıfların konumu oluşturulan ittifak ve cephelerde önemli farklılıklar ortaya koymuştur.

Ülkemizde sınıflar ve sınıf ittifakları bakımından belli değişimler olmuştur.

Partimizin eylem birliklerine yaklaşımını az önce ifade ettim. Bu yaklaşım, bugün de geçerlidir. Aynı şekilde partimizin ittifaklar konusundaki yaklaşımı da bilinmektedir. Bu konuda ülkemizde çok fazla ittifak deneyimi söz konusu değildir. Esas olarak deneyim, eylem birlikleri üzerinedir. Cephe konusunda yeni politikamız değişen şartlara uygun olmalıdır. Bunu mutlak şartlara bağlamak bizi daraltır.

Somutlaştırdığımızda;

Birincisi; eylem birliklerinin yanında ülkemizdeki gelişmelerden hareketle dönem dönem ittifakların gündeme gelmesi ve partimizin bu ittifaklar içinde yer alması doğrudur. Her ittifak ve onun bir benzeri olan güç birlikleri, somut durumun dayattığı farklı koşulların bir ürünü olarak gündeme geldiğinde, hedefi belirlenmiş bir program doğrultusunda, tüm anti-faşist, ilerici ve yurtsever güçlerin içinde yer aldığı örgütlenmeler olarak dönem dönem gündemimize gelebilir.

İkincisi; partimizin mevcut cephe politikası, somut ihtiyaca cevap vermemektedir. Partimiz şimdiye kadar cephenin gerçekleşmesini “Kızıl Siyasi İktidarların” kurulmasına bağlamış, “kızıl siyasi iktidarlar kurulmadan cephe kurulamaz” görüşünü savunmuştur. Bu tez artık ülkemiz gerçekliğiyle uyumlu değildir. Değişen koşul ve ihtiyaca uygun yeniden belirlemek gerekmektedir.

Cephe politikamız değişen koşullara uygun olmak zorundadır. Cephenin kurulmasını mutlak bir şarta bağlamak yanlıştır. Öyle gelişmeler olabilir ki, cephe bu şartlara uygun olarak da kurabilir. Örneğin ülkemizin emperyalist bir güç tarafından işgal edilmesi durumunda anti-emperyalist cephenin kurulması gündeme gelebilir. Ya da faşizmin yoğun saldırıları karşısında bir direniş cephesi kurulması devrimcilerin gündemine gelebilir. Bugün olduğu gibi faşizmin yoğun saldırıları karşısında bir direniş cephesi kurulabilir. Cephenin, komünist partisi önderliğinde kurulmasını savunmamız yanlış değildir. Ancak bunu mutlaklaştırmak yanlıştır.

Komünist partisinin önderliğinin kabul edilmesi, partinin etki gücüyle doğrudan ilintilidir. Eğer komünist partisinin sınıf mücadelesindeki gücü, belirleyici ve etkin bir yerde duruyorsa zaten diğer toplumsal güçler ve sınıflar, komünist partisinin etrafında onun önderliğini kabul ederek bir cephe içinde yer alacaklardır.

- Maoist Komünist Parti'nin partinize yönelik "birlik" çağrısı olmuştur. Kongreniz bu çağrıyı değerlendirir mi?

- Evet, Kongremiz Maoist Komünist Parti'nin partimize yönelik "birlik" çağrısını içeren mektubunu değerlendirdi. Ancak sorunuza yanıtlamaya geçmeden önce, MKP'nin "birlik" çağrısını içeren mektubunun parti içi tartışma organımız olan Parti Birliği'nde yayınlandığını ve asıl olarak parti irademizin bu çağrıyı tartıştığını ifade edeyim. Bunun anlamı MKP'nin "birlik" çağrısının bütün alt kongrelerimizde ve nihai olarak 2. Kongremizde tartışıldığı ve de karara bağlandığıdır.

Bu tartışmaların ürünü olarak 2. Kongre irademiz, MKP'nin "birlik" çağrısının devrimci kaygılarla yapıldığını düşünmekle birlikte, var olan ideolojik-politik farklılıklarımız, MKP'nin ideolojik bir bütünlük gösteren bir pozisyonda olmaması nedeniyle olumsuz yanıt vermiştir.

Öte yandan kongremiz, aynı gelenekten gelen, MLM'yi ve İbrahim Kaypakkaya'yı savunan, bugün bir dizi önemli ideolojik ve çizgisel farklılıklarımız olsa da MKP ile daha yakın bir birliktelik içerisinde hareket etmeyi, ortak eylemlerden ortak örgütlenmelere, ikili ideolojik-politik tartışmalar yürütmekten her iki partinin de içinde yer aldığı ittifak ya da platformlarda daha yakın durmaya kadar ortak bir duruş sergileme konusunda MKP'yi önemseyişini de ifade etmiştir. Bu önerilerimiz MKP ile netleştirildikten sonra hayata geçirilecektir.

"İdeolojik olarak sağlam, politik olarak yetkin, örgütsel olarak esnek ve askeri olarak yaratıcı olmak!"

- Önümüzdeki süreç açısından partinizin yönelimine dair neler ifade etmek istersiniz?

- 2. Kongremizin parti tarihimiz açısından tarihsel önemde olduğunu düşünüyoruz. 1. Kongre'mizde partimizin karşı karşıya kaldığı düşman saldırısı ve darbeci tasfiyeci saldırı karşısında parti iradesini yeniden örgütlenmesi, parti programını oluşturması, Komünist Kadınlar Birliği'nin kurulması gibi tarihsel önemde adımlar atılmıştı. 2. Kongremiz bu tarihsel

önemdeki adımları daha da ileriye taşıdı. Özellikle sosyo-ekonomik yapı tartışmasıyla, parti programımızı yeniden güncelledi, Türkiye devriminin niteliği ve yolunu daha net ve somut olarak ortaya koydu.

Öte yandan 2. Kongremiz Partimizin 1. Kongresinde karar altına aldığı “Yakına Ama İleriye...” çizgisinin devamlılığını teyit etti.

1. Kongremizde **“Yöneliminin Ana Doğrultusu, Temel Halkaları: İdeolojik Netlik ve Politik Derinlik; Örgütsel Sağlamlık ve Askeri Kararlılık!”** başlığı altında açılımı yapılan partimizin yöneliminin ana hatlarıyla geçerliliğini koruduğunu ifade etti.

1. Kongremiz sonrasında dünyada ve Türkiye koşullarında ve de partimizin mücadelesinde belli değişimler yaşandığı ortadadır. Kapitalist emperyalizmin krizin daha da derinleştiği ve buna bağlı olarak emperyalist tekeller arasında rekabetin yeni bir paylaşım savaşına evrilmesinin işaretleri fazlasıyla görünür olduğu da açıktır. Ukrayna’da emperyalist güçler arasında yaşanan savaş, Ortadoğu’da emperyalizmin bölgedeki jandarması olan İsrail’in başta Filistin halkı olmak üzere Lübnan ve Suriye gibi bölge halklarına yönelik işgal, katliam ve soykırım saldırılarıyla devam etti.

Ukrayna, Filistin ve Suriye’de yaşanan işgal ve savaşlar beraberinde emperyalist burjuvazinin enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına yönelik ideolojik teslim alma saldırılarının da tüm hızıyla devam ettiğini göstermektedir. Ukrayna’da savaş; ABD ve AB ve Rusya emperyalistleri arasında bir rekabet ve pazar mücadelesi olarak yaşanmasına rağmen; savaşın “komünistlere karşı” verildiği propaganda edilmektedir. Rusya’nın Lenin ve Stalin yoldaşların, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği mirası üzerinden yükseldiği bir gerçek olmakla birlikte, günümüz Rusya’sında bir işçi sınıfı iktidarı bulunmamaktadır. SSCB tarihe karışmış, günümüz Rusya’sı emperyalist bir güç olarak tarih sahnesine çıkmıştır. Bu gerçekliğe rağmen ABD-AB emperyalistlerinin Rusya emperyalistleriyle savaşını “komünizmle mücadele” olarak

propaganda etmeleri; enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına yönelik ideolojik saldırganlığının bir parçası ve devamı olarak anlaşılmalıdır.

Benzer durum İsrail'in Filistin ulusuna yönelik katliam ve soykırım saldırılarında da yaşanmaktadır. Filistin ulusal direnişinin, 7 Ekim 2023'te işgal altındaki topraklara yönelik "Aksa Tufanı" saldırısı, İsrail başta olmak üzere emperyalist kapitalist merkezlerde şok etkisi yarattı. Bunun nedeni emperyalist kapitalistlerin ve İsrail'in yüksek teknolojik üstünlüğün her şeye kadir olduğunu düşünmeleri ve böyle bir saldırının enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının mücadelesine örnek olma ihtimaliydi.

Filistin ulusal direnişine şimdiki durumda önderlik eden Hamas gibi cihatçı ve gerici örgütlerin varlığı ve bu türden örgütlerin ideolojik duruşlarına paralel özellikle sivilleri hedefleyen yanlış eylemleri, Filistin ulusal direnişinin zulme, katliamlara, işgale ve ilhaka karşı direniş ve mücadelesinin haklılığına ve meşruluğuna gölge düşürmemelidir. Emperyalist burjuvazi Filistin direnişiyle dayanışma gösteren her birey, çevre ve örgütü "terörizm"le yaftalamaktadır. Emperyalist kapitalist merkezlerde Filistin ulusal direnişinin simgeleri yasaklanmakta, dayanışma eylemleri kriminalize edilmektedir.

Başta Ortadoğu olmak üzere dünya çapında kendisini İslamcı olarak tanımlayan örgütlerin ABD emperyalizminin "yeşil kuşak projesi"nin ürünü olduğu bilinmez değildir. Günümüzde bizzat emperyalist burjuvazinin politikaları doğrultusunda, "eğit donat projeleri"yle desteklenen bu tür örgütler, "vekalet savaşları"nın birer aparatı olarak kullanılmışlardır. Son örneğini Suriye'de B.Esad rejiminin yıkılmasında gördüğümüz bu tür örgütler, emperyalistler ve bölge gerici devletleri için kullanışlı bir araç olarak kullanılmışlardır. Yer yer kontrolden çıkan bu tür gerici örgütlenmelerin varlığı ve özellikle sivilleri hedefleyen saldırıları emperyalist saldırganlığın gerekçesi yapılmakta, enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının mücadeleleri "terörizm"le yaftalanmaktadır.

“Terör” kavramı emperyalistlerin bölgesel ve yerel askeri müdahale ve saldırılarında karşı devrimci propaganda için kullanışlı bir işlev görmektedir. Emperyalist burjuvazi açısından kendisine boyun eğmeyen, sömürüsüne karşı duran, andaki politikalarıyla uyuşmayan her kişi, örgüt ve hatta devlet “terör”le ilişkilendirilmektedir.

Kısacası günümüz dünyasında, enternasyonal proletaryanın ve ezilen hakların mücadelesi emperyalist burjuvazi tarafından “terörizm”le yaftalanmakta, sınıflar mücadelesi bu kavramla kriminalize edilmektedir. Tasfiye ve imha etme saldırıları kitlelerin nezdinde meşru gösterilmeye çalışılmaktadır. Yoğun bir ideolojik saldırı, tasfiye etme ve teslim alma söz konusudur. Bu saldırının emperyalistler arası artan çelişkilerin ve yeni bir paylaşım savaşı işaretlerinin arttığı günümüzde daha da artması bir kehanet değildir. Önümüzdeki süreçte komünist hareket başta olmak üzere devrimci harekete yönelik ideolojik saldırıların artmasının yanında, fiziki tasfiye saldırılarının da artış göstereceği kesindir.

Burada önemli olan noktalardan birisi, emperyalist kamplar arasındaki rekabette ve dalaşta, ideolojik bağımsızlığımızı korumaktır. Günümüz dünyasında işçi sınıfı iktidarlara bulunmaktadır. Rekabet halinde olan güçler dünya pazarlarını paylaşım mücadelesi içindedirler. Komünistler, bölgesel ve emperyalist savaşların baş kışkırtıcılarını gözardı etmeden herhangi bir emperyalist güç ardına yedeklenmemelidir.

- Benzer bir durum Türkiye açısından da söz konusu değil mi? Özellikle yarı-sömürge ekonomik yapı üzerinden yükselen Türk hakim sınıflarının dönemsel politikalarını belirlemiyor mu? Türkiye koşullarında sınır içinde ve sınır dışında artan faşist saldırganlığın, işgal ve ilhak siyasetinin hedefi bu değil mi?

- Evet, Türkiye kapitalist emperyalist dünyanın bir parçası ve dahası NATO gibi emperyalizmin askeri saldırganlık örgütünün üyesi. Bu anlamıyla kapitalist emperyalizmin içinde bulunduğu durumdan bağımsız değerlendirilmemelidir. AKP-MHP

iktidarının bütün o “yerli ve milli” söylemi içi boş, ırkçı ve şovenist bir propagandadan ibarettir.

Dolayısıyla kurulduğu günden itibaren emperyalizmin yarı sömürgesi olan TC devleti açısından da benzer bir durum söz konusudur. Türk hakim sınıfları, emperyalist merkezlere sadece ekonomik olarak bağımlı değildir. Aynı zamanda ideolojik bir bağımlılıkta söz konusudur. Emperyalist merkezlerde üretilen ve Türkiye gibi yarı sömürge ülkelerde hayata geçirilen ekonomi politikalarının yanında, bu politikaların uygulanabilmesi için ideolojik saldırılarında devreye sokulduğu bilinmektedir.

Bu bağımlılık nedeniyle emperyalist merkezlerde üretilen ve gündemleştirilen ideolojik saldırılar, Türkiye’nin yarı sömürge koşullarına göre uyarlanır ve pratikleştirilir. Türk hakim sınıflarının emperyalist sermayeye bağımlılığı ve sermaye güçsüzlüğü beraberinde komprador burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine yönelik ideolojik saldırılarla birlikte aktif karşı devrimci ideolojik saldırılarla sürdürülür. Kitlelerin en ufak bir hak alma talebine bile faşist devlet terörüyle yanıt verilmekle kalmaz aynı zamanda bu saldırganlık sınıf mücadelesi içinde öne çıkan öncülerini ideolojik olarak teslim alma, imha ve tasfiye etme saldırılarıyla birlikte yürütülür.

Faşizm TC devleti açısından sadece kuruluşundan günümüze kadar bir devlet biçimi değildir. Aynı zamanda günümüzde ve önümüzdeki süreçte sınıflar mücadelesi içinde ortaya çıkan çelişkileri yönetme biçimi olarak süreklidir. Faşizmin sürekliliği devrimci durumun sürekliliğiyle birlikte düşünülmelidir. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı toplumunda var olan çelişkilerin keskinliği beraberinde Türk hakim sınıflarını faşizmi bir hükümet etme biçimi olarak değil bir devlet biçimi olarak uygulamalarını getirir. Örneğin günümüzde TC devletini en çok zorlayan çelişkilerden biri Kürt Ulusal Sorunu’dur. Kürt ulusunun ulusal mücadelesi, Türk hakim sınıfları tarafından tıpkı emperyalistler gibi “terör” olarak propaganda edilmektedir. Bir ulusun ulus olmaktan kaynaklı ulusal haklarının gasp edilmesine itiraz eden ve kabullenmeyen milyonlarca insan “terörist” olarak

tanımlanmaktadır. Kürt ulusunun en demokratik hakları bile gasp edilmektedir. Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin günümüzde ulaştığı aşama TC devletini bir beka sorunuyla karşı karşıya bırakmıştır. Bu durum, TC faşizmini bütün imkan ve olanaklarını kullanarak Kürt ulusal hareketini teslim alma ve tasfiye etme saldırıları sürdürmesini getirmektedir. Bir yandan imha saldırıları sürdürürken diğer yandan “bin yıllık kardeşlik” adı altında “çözüm” politikaları sürdürülmektedir. Kürt ulusunun bir ulus olduğu, Özgürce Ayrılma Hakkı’nı savunan ve bu anlamıyla Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkı olduğunu savunan ve mücadele eden komünistlerin yanında Kürt ulusal hareketiyle şu veya bu düzeyde dayanışma içinde olan herkes, TC devletinin “terör” kategorisi içinde yer almakta ve faşist saldırganlığa maruz kalmaktadır.

Benzer durum işçi sınıfı ve emekçi halkın ekonomik demokratik bütün hak temelli faaliyet ve eylemlerine yönelik gerçekleştirilmektedir. Hakim sınıfların denetimi ve bilgisi dışında gelişen bütün eylem ve faaliyetler “terörist faaliyet” olarak ele alınmaktadır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın kendi bağımsız çizgisi, faşist devletin “isyan bastırma stratejisi”yle yanıtlanmaktadır. İşçi sınıfının sendikal ve ekonomik talepleri eylemleri polis ve jandarma dipçiğiyle gözaltı ve tutuklama saldırısıyla karşı karşıya kalmaktadır. Kürt ulusu başta olmak üzere azınlık milliyetlerin mücadeleleri “bölücülük”; Aleviler başta olmak üzere azınlık inançların mücadeleleri “sapkınlık”; kadın ve LGBTİ+ların mücadeleleri “aile yapısını bozmaya çalışan dış mihrak”ların işi; gençliğin akademik demokratik mücadeleleri “birkaç kendini bilmez”in eylemleri; köylülerin ürettiklerinin karşılığını alamaması ve çevre ve doğalarına sahip çıkma eylemleri “provokatörlerin işi” olarak propaganda edilmektedir.

Toplamda ise işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadeleleri TC devleti tarafından “terörizm” olarak yaftalanmakta ve “isyan bastırma stratejisi” ile yanıtlanmaktadır. Düzen dışı her eğilim ve hareket bastırılmak istenmekte, kitlelerin kendi bağımsız çizgisini

örgütlemesi ve mücadele etmesinden “öcü gibi korkulmakta”dır. Bir yandan düzen dışına çıkan her eğilim ve pratik faşist terörle yanıtlanırken, diğer yandan düzen içinde reformist anlayışların önü açılmaktadır. Son süreçte parlamentonun bile göstermelik olduğu koşullarda parlamentarizmin, yasalıcılığın ve reformist anlayışların önünün açılmasını bu açıdan değerlendirmek gerekir. Bu anlamıyla partimiz açısından düzen sınırları dışına çıkan, illegal çalışma ve proleter ideolojik eğitimi içselleştirerek hareket eden her öznenin, devrimcileşme ve militanlaşma çabası içinde olduğunu söyleyebiliriz. Radikal devrimci her pratiğin tartışılır hale getirildiği ve neredeyse devrimci çalışmaların yasal sınırlar içine hapsedilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir dönemde düşünüş ve hareket tarzı bakımında her devrimci öznenin dikkatini ve yönelimini sistem dışı mücadele yöntemlerine yöneltmeliyiz. Siyasal iktidar perspektifinde yoksun bir mücadelenin dönüp dolaşacağı yer, sistemin çizmiş olduğu sınırlar olacaktır. Özet olarak içinden geçtiğimiz süreç her bakımdan militan bir çizgide ilerlemenin gerekliliğine işaret ediyor.

Bu ise partimizin kadro, üye ve militanlarının ideolojik olarak sağlam bir bilinç açıklığına sahip olmasını dayatmaktadır. Bunun anlamı; Türkiye koşullarında Demokratik Halk Devrimi’nin objektif koşullarının olmasına rağmen subjektif gücümüzün yetersiz olduğu; kitlelerin kendiliğinden mücadelelerinin demokratik halk devrimi mücadelesine kanalize edilmesinde önemli eksikliklerimiz bulunduğu ve fakat bu durumun kitlelerin şu veya bu nedenle gelişen mücadelelerinin içinde yer almamızı daha fazla zorunlu kıldığıdır.

Bütün başarılı devrimlerin başlangıçta az sayıda kadro ile başladığı ve süreç içinde komünist partilerin işçi sınıfı ve halkın mücadeleleriyle birleşerek zafer kazandıkları unutulmamalıdır. Zafer kazanan devrim pratikleri bize net olarak kanıtlamaktadır ki, ideolojik olarak sağlam, politik olarak yetkin, örgütsel olarak esnek ve askeri olarak koşullara uygun yaratıcı stratejiler uygulayan komünist partileri; halk kitlelerinin kendiliğinden

mücadelelerinden pratikte öğrenmiş ve bu deneyimlerini MLM bilimi doğrultusunda sentezleyip yeniden pratiğe dökerek zafer kazanmışlardır.

Bu başarılı ve elbette başarısız devrim pratiklerini bizlere öğrettiği net gerçeklik şudur. Sistem dışına çıkmayan, sistemi doğrudan hedeflemeyen ve sistem içi çelişkileri sistem dışı yönelimi güçlendirmek için çaba harcamayan her pratik kaybedecektir. Bu nedenle partimizin legal alan çalışmaları da dahil olmak üzere bütün çalışmaları sistem dışını hedefleyecektir. Türkiye devriminin silahlı mücadeleyle gerçekleştirilebilir olduğunun bilincine göre hareket edilecektir. Bunun dışında hiçbir yol ve yöntem devrimi zafere ulaştırmayacağının kesin olarak bilincindeyiz. Bu ideolojik netliği gerektirir ve bütün faaliyet alanlarımızdaki çalışmalarımız; bu amaca doğrudan ya da dolaylı hizmet edecektir.

İdeolojik netliğimiz olduğu müddetçe doğru bir politikayla başarısızlıklarımız başarıya, güçsüzlüğümüz güce dönüştürülebilir ve eksikliklerimiz giderilebilir. Gerek dünyada ve gerekse de Türkiye’de büyük altüst oluşların arifesindeyiz. Yeni “Gezi”lerin ve “Serhildan”ların öngünlerindeyiz. Yeni bir paylaşım savaşının işaretlerinin belirginleştiği, Türk hakim sınıflarının da buna göre kendilerini konumlandırırdıkları bir evrede, partimizin bütün kadro, üye, militan ve taraftarlarımızın; “fırtınalar içinde ve bıçak sırtında” bir sürece göre kendilerini konumlandıracaklarına inancımız tamdır.

- Sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ederiz.

- Ben de partimize bu imkanı tanıdığınız için teşekkür ederim.

Link: <https://www.tkpml.com/tkp-ml-mk-sb-2-kongre-kararlariyla-partiyi-ve-devrimi-orgutleyelim/?swcfpc=1>